

Poština plačana v gotovini

Bogoljub

Marec 1933

VSEBINA:

Razprave. Dr. A. Zdešar: Zlato ljubezni do Boga. — Dr. Ivan Grafenauer: »Kdor Cerkve ne poslušá...« — Kan. J. Voic: Naše družinske rane. — P. Adolf Čadež: Sveti križev pot v Jeruzalemu. — Dr. Mih. Opeka: Začetne zgodbe na novem domu. III. poglavje knjige: Iz mojih rimskih let. — J. Kalan: Kaj je lepega po svetu. — Na cilju. L. G. Učiteljica ponižanih. (Iz življenja M. Sinclair.) — Dr. Fr. J.: Tako živi krščanski mož. — Iz življenja Cerkev: Po svetu, po domovini, Marijine družine, Katoliška akcija, duhovne vaje, dobre knjige, razno. odgovori, odpustki za marec. — Slike z naslovno sliko vred v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 S, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo v redništvo »Bogoljuba« do 8. vsakega meseca. Vse drugo gre na naslov upravnništva »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za marec 1933.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Uničenje komunističnega in kapitalističnega duha.** Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Spreobrnjenje budistov na Skrajnem Vzhodu, v Birmi in na Ceylonu.**

Mesečni zavetnik: sv. Jožef (19).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	† Pepelnica	Duh pokore	Šmarjeta	Buče
2 Četrtek	Simplicij p.	Duhovne vaje in misijoni	Sv. Trojica	Polje
3 Petek	Kunigunda ces.	Kraljestvo Srca J. v družinah	Št. Jošt	Zagorje
4 Sobota	Kazimir spozn.	Vera našega naroda	Krško	Prevorje
5 Nedelja	1. post. Evzebij	Apostolstvo mož in fantov	Toplice	Hoče
6 Poned.	Perpet. in Felic. m.	Naši misijonarji (-ke)	Št. Jurij p. K.	"
7 Torek	Gomaž Akv. c. uč.	Katoliški izobraženci	Bučka	Čirkovce
8 Sreda	† Jan. od Boga sp.	Telesno in duševno bolni	Kand., hir.	"
9 Četrtek	Frančiška Rimska	Naši izseljenci	Javorje	Črna gora
10 Petek	† 40 mučencev	Naši vojaki	Ledine	"
11 Sobota	† Sofronij šk.	Spovedniki	Osinica	Št. Janž n. D. p.
12 Nedelja	2. post. Gregor I.	Velikonočne spovedi	Sv. Gregor	"
13 Poned.	Kristina dev. m.	Naša verska društva	Sv. Križ n. Jes.	S. Lovr. n. D. p.
14 Torek	Matilda kr.	Državniki in narodni voditelji	Sp. Log	"
15 Sreda	Klemen Holb. sp.	Svetost duhovnikov	Kočevje sam.	Slivnica
16 Četrtek	Hilarij škof	Zadeve naših škofov	Novo mesto	"
17 Petek	Jedert d., Patrik šk.	Rusija, Španija, Mehika	Vel. Poljane	Fram
18 Sobota	Ciril Jer. šk., c. uč.	Naši učitelji in učiteljice	Stari trg p. L.	"
19 Nedelja	3. post. Jožef	Sv. oče in zadeve sv. Cerkev	Ljublj. Jožef	Prevalje
20 Poned.	Aleksandra in lov.	Ponižanje sovražnikov sv. vere	Suhor	"
21 Torek	Benedikt opat	Duhov. in redov. poklici	Stranje	Braslovče
22 Sreda	Saturnin muč.	Naši tanjle in dekleta	Stična	"
23 Četrtek	Jožef Oriol sp.	Verska vzgoja mladine	Kresnice	Vransko
24 Petek	Gabrijel nadang.	Zakrknjeni grešniki	Tržič	"
25 Sobota	Oznanj. M. D.	Očetje in matere	Ljublj. franč.	Sv. Povelj p. P.
26 Nedelja	4. post. Feliks	Katoliška akcija pri nas	Vel. Dolina	"
27 Poned.	Janez Dam. c. uč.	Naše časopisje	Št. Rupert	Sv. Martin n. P.
28 Torek	Janez Kap. spoz.	Apostolstvo sv. Cir. Mel.	Leskovec	"
29 Sreda	Ciril mučenec	Vztrajnost radi sv. vere preganj.	Ljublj. salez.	Sv. Jurij p. T.
30 Četrtek	Janez Klimak op.	Mešani zakoni	Hinje	"
31 Petek	Benjamin muč.	Sirote. Ta mesec umrli	Vesovo	Št. Andraž p. V.

Najceneje in najbolje kupite raznovrstne **ženske in moške čevlje** domačega izdelka, kakor tudi copate, nogavice, rokavice, predpasnike, razno perilo in pletenine v trgovini pri

Pavla Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Prošnje in zahvale.

Družbenka M. priporoča v molitev bolno mater — za zdravje; sebe prip. Mariji, presv. Srcu J., sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki za milost red. poklica. — M. P. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P. in sv. Mali Cvetki za pomoč

Nadaljevanje na 3. strani ovitka.

Zlato ljubezni do Boga

zlatu božje ljubezni — tako sem zadnjič obljubil — hočem to pot govoriti. Ali velja ta primera z zlatom? Poslušaj, premisli in sodi!

1. Najprej sta si zlato in ljubezen podobna v tem, da je zlato ponavadi globoko v zemlji, na nedostopnih krajih, tako v kamenje pomešano, da ga je mogoče le s trudom izluščiti in pridobivati. Lenoba ostane zato brez zlata. — Podobno: če v srcu nimamo, ali imamo le malo ljubezni do Boga, je najprej zato, ker sploh zelo površno mislimo in ker že celo na Boga veliko premalo mislimo. Taki smo, da se nam misli sučejo najrajši okoli stvari, ki se dajo z očmi videti, z ušesi slišati, s tipom otipati, sploh: čutno zaznati, in ki nam potlej radi plešejo in letajo po domišljiji (fantaziji). Da bi pa kaj več mislili na zgolj duhovne stvari — za to smo pa malo nerodni in okorni, malo pa preleni. In ker je Bog zgolj duh, se nam misel nanj rada odteguje, je kakor v neko meglo zavita in, ker je brez živih barv za domišljijo, se nam sama od sebe nič kaj ne ponuja. Tu je treba trdne in odločne volje, s katero hočemo na Boga misliti, ga bolj in bolj spoznati ter tako pregnati meglo, ki nam zastira misel na Boga.

2. Da pa je Bog — to je za zdravo mislečega človeka tako gotovo, kakor je dvakrat dve štiri, kakor so gotovo nad nami sonce in zvezde. Ne samo vera — že sama zdrava pamet nam pove z vso gotovostjo resnico, da Bog je in da je Bog Stvarnik vsega, kar je. In še to, da Bog tudi neprenehoma vzdržuje in vlada vse, kar je ustvaril, tako da bi vse prepadlo in se v nič vrnilo, če bi vsevzdrževalna božja moč samo trenutek popustila. Bog je torej tisti, ki ves svet in tudi človeka pokonci drži — človek pa s svojo patoglavo pametjo na vse to nič ne misli, vsaj tako bore malo, kaj še le, da bi tega Boga ljubil!

3. In kakšen je Bog? — Z zunanjimi telesnimi čuti ga ne moremo spoznati, tudi z domišljijo (fantazijo) si ga ne moremo prav predstavljati, ker je zgolj duh; — ali naša duhovna pamet, posebno pa še luč naše sv. vere nam pričata jasno ne samo, da je, marveč tudi, kakšen je. Kakšen?

Daj, spomni se iz »Zgodb sv. pisma« tistega dogodka, ko se je Bog v Madijanski deželi prikazal Mozesu v gorečem grmu! Na vprašanje, kako mu je ime, je dobil Mozes odgovor (2. Moz 3, 14): »Jaz sem, ki sem. — Tako povej sinovom Izraelovim: 'On, ki je, me je poslal k vam; Gospod Bog vaših očetov.' To je moje ime na vekomaj.« — To-le božje ime »Jaz sem« je globlje kot morje, višje kot nebo; že neskončna globina in vsebina tega imena kaže jasno, da je tedaj res sam Bog govoril Mozesu; Mozesova zgolj človeška glava tega imena nikdar ne bi bila našla. — Kaj torej je hotel Bog s tem imenom povedati? Človeški jezik tako-le jeclja: »Kar je v stvareh resničnega, dobrega, lepega, popolnega — vse to je tudi v meni, le da v neskončni popolnosti, dočim je v stvareh vse to le v pičli meri in zelo nepopolno, 'Jaz sem,' toda sam od sebe in od vekomaj, dočim je vse drugo od včeraj in je dobilo od mene, da je. — Kar je življenja, bodisi v rastlini ali živali, bodisi v ljudeh ali angelih — samo kapljica v primeri z menoj, ki sem neskončno popolno življenje in početnik vsega ustvarjenega življenja. — Kar je znanja in modrosti v ljudeh in angelih — vse le kapljica v primeri z morjem moje vsevednosti in neskončno popolne modrosti. — Kar je svetosti v angelih in ljudeh — vse skupaj neznamen odsev mojih neskončnih božjih popolnosti. — Kar je mogočnega na nebu in na zemlji, kar je moči, ki gibljejo svetove — vse samo drobec, ki

sem ga v svoji vsemogočnosti položil jaz v stvari. — Kar je lepote v stvareh, od lepote mrtvega dragega kamna pa vse gori do lepote človeške postave in človeškega obraza in še više do nadčutne lepote človeške duše in svetosti in še više gori do lepote kerubov in serafov in najviše: do lepote brezmadežne Marijine duše — vse samo kapljica lepote v primeri z mojo neskončno lepoto.«

Ali kdo bi mogel vse to popisati, četudi bi spoznaval z angelskim razumom in pisal v angelskem jeziku! Če veljajo o nebesih tiste besede: »Oko ni videlo in uho ni slišalo in v človeško srce ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo« (I Kor 2, 9), potem veljajo najprej in predvsem o božji popolnosti in lepoti sami. — Zato blagoslovljen tisti že zdaj, ki bo nam Slovencem prvi spisal knjigo: »Bog«, življenjepis neskončnega Boga, kjer nam bo v kar se da umljivi besedi slikal veličino, lepoto in ljubeznivost neskončno popolnega Boga!

In zdaj ti pridejo spričo tega neskončnega morja popolnosti in krasote še ljudje, ki čvekajo, da je ljubezen do Boga pretirano, prazno čuvstvovanje! In zdaj ti pride še puhloglavci, ki ti »gnadljivo« prizna: »No ja, saj jaz tudi verujem, da nekaj je nad nami,« ki pa potem z vsem svojim življenjem kaže, da mu je za ta »nekaj« toliko mari, kolikor za zanikarno zgrbančeno lesniko, ki še v zimo visi na goli vejici divje jablane. — In potem še tiste brljave in majhne duše, katere ob kaplji medu, ki ga jim nudi zemlja, mislijo, da že plavajo v neskončnem morju blaženstva; duše, ki se obesijo na dve, tri par dni trajajoče prijetne lastnosti kake zemeljske stvari in nimajo ne oči ne srca za neskončno ljubeznivost neskončnega Boga. In med te-le majhne brljavčke spada — žal — velik del naših »dobrih kristjanov« in morebiti bova morala pri tem branju tudi midva, dragi bogoljub, trkati na prsi in priznavati pred Bogom: »mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa.«

4. In kaj imaš od te ljubezni, če si navdaš z njo srce skozi in skozi? — Najprej ti bo dala v dušo čudovit mir in pokoj ob jasnem spoznanju, da si s to ljubeznijo na edino pravi poti, na trdnih tleh. — Potem pa: ljubezen je sladka, do neskončno popolnega Bitja pa mora biti in bo čisto gotovo najslajša. — Tretjič: veš-li, katera krepost je med vsemi najdragocenejša? Morda deviška ne-

dolžnost, ponižnost, mučeniška srčnost? Vse to je krasno, nebeško krasno: ali kakor sonce nad zvezdami, kakor zlato nad kamenjem je nad vsemi krepostmi človeške duše — ljubezen do Boga. Ta ljubezen je kraljica med vsemi in nad vsemi. — Saj, ti bi bil rad kaj velikega. So ljudje, ki so čudoviti talenti, ki imajo čudovito bistrost duha, najfinejšo umetniško nadarjenost, govorniške, organizatorične, strateške, administrativne talente, tako da govorimo o njih bogonadarjenosti. Dobro! To je prava beseda — bogonadarjenost! Zdaj pa pazi: Bogonadarjenost je dvojna: ena ta-le pravkar opisana; druga je pa tista, ko jo je Bog dal obenem s posvečujočo milostjo v dušo in srce: ljubezen in vse druge kreposti. In če imaš te, si tako visoko nad vsemi bogonadarjenimi učenjaki, umetniki in pesniki, kakor je nebo visoko nad zemljo.

5. A ne samo lepota ti postane duša po ljubezni do Boga — tudi kako močna! Sv. Duh nas opozarja v sv. pismu (Vp 8, 16): »Ljubezen je močna kakor smrt, gorečnost trda kakor podzemeljske moči.« Kako močna še le tedaj, če se oklene neskončno popolnega Bitja, Boga! Vse človekove zmožnosti, sposobnosti in moči postavi v službo ljubljenu Bogu; kraljica je, vsem zapoveduje. Najprej nagiblje spomin; da se čim pogosteje povrača k Bogu. Potem nagiblje razum, da čimdalje bolj spoznava Boga, da ga more ob čim jasnejšem spoznanju tem bolj ljubiti. — S sladko, ali neupogljivo silo nagiblje voljo, da se z vso močjo oklene božje volje, izražene v božjih zapovedih. In če je treba še toliko boja s strastmi, skušnjavami, s hudobnim duhom in hudobnim svetom — ljubezen ne odneha, dokler vseh ne zmagaja. — Ljubezen goji vse cvetje krščanskih kreposti. Ve, da je le z lepoto dušo Bogu v veselje, čast in slavo, zato si prizadeva neprestano in z zmagovito močjo za ponižnost, čistost, zmernost, pobožnost in za vse druge krščanske kreposti.

Hej, dragi bogoljub, krščansko življenje za nas Adamove otroke ni lahka stvar: v naši krvi tiči — kakor kak trdovraten revmatizem — tista Adamova in Evina upornost iz paradiža. Kako bomo najhitreje zmagali starega Adama in prišli do bogopodobnosti novega Adama, Jezusa Kristusa? Hej zoper Adamov revmatizem smo dobili pri sv. krstu injekcijo (vbrizg) božje ljubezni. Gojimo to ljube-

zen, pa bomo kmalu premagali vse slabo nagnjenje v nas, pa bo kmalu postala v nas ljubezen do Boga nezmagljiva gonilna moč, duša našega — svetniškega življenja.

„Kdor Cerkve ne poslušá...“

V naših dneh se neverjetno množe v naši javnosti in v našem protiverskem časopisju napadi na oblast katoliških škofov s papežem na čelu in na veljavnost njihovih nauk, ukazov in prepovedi. Zato je potrebno, da smo vsi, ki nismo zatajili svojega krsta in nočemo zavreči krstnih obljub, dobro poučeni o dolžnostih, ki jih imamo do cerkvenih predstojnikov, do svetega očeta in do svojih škofov.

Zato kar malo ponovimo krščanski nauk, kakršen se nam kaže po svetopisemskih besedah.

Ko je Jezus napovedal ustanovitev svete Cerkve, ji je hkrati tudi že ustanovil vladarsko oblast in ji določil vidnega poglavarja apostola Petra (Mt 16, 13—19): Kó je pa Jezus prišel v kraje Cezareje Filipove, je svoje učence izpraševal: »Kdo, pravijo ljudje, da je Sin človekov?« Odgovorili so: »Nekateri: da je Janez Krstnik, drugi: da je Elija, zopet drugi: da Jeremija ali kdo izmed prerokov.« Reče jim: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Spregovoril je Simon Peter in rekel: »Ti si Kristus, Sin živega Boga.« Jezus mu je odgovoril: Blagor ti, Simon, Jonov sin, zakaj meso in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih. Pa tudi jaz ti povem: Ti si Peter — Skala — in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala. In dal ti bom ključne nebeškega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.«

To napoved je Jezus Kristus izvršil, ko se je v tretje prikazal učencem, odkar je vstal od mrtvih (Jan 21, 15—17): Po jedi pravi Jezus Simonu Petru: »Simon, sin Janezov (Jonov), ali me ljubiš bolj ko ti-le?« Odgovori mu: »Da, Gospod, ti veš, da te ljubim.« Reče mu: »Pasi moja jagnjeta.« — Zopet v drugič mu pravi: »Simon, sin Janezov, ali me ljubiš?« Odgovori mu: »Da, Gospod, ti veš, da te ljubim.« Reče mu: »Pasi moja jagnjeta.« — V tretje mu pravi: »Simon, sin Janezov, ali me ljubiš?« Peter se užalosti, ker mu je

V vsakem pogledu je torej ljubezen do Boga najdragocenejša stvar — pravo zlato. Kje in kako ga je treba kopati? O tem v prihodnji številki.

Dr. Anton Zdešar, C. M.

v tretje rekel: Ali me ljubiš? in mu pravi: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te ljubim.« Reče mu: »Pasi moje ovce.«

Razen vrhovne cerkvene oblasti, ki jo je izročil apostolu Petru, pa je poveril Kristus še vsakemu apostolu trojno oblast in službo, da jo opravljajo v edinstvu s poglavarjem Cerkve, svetim Petrom, učeniško, duhovniško in kraljevsko ali vladarsko, pastirsko (Mt 28, 16—20): Enajsteri učenci pa so šli v Galilejo, na goro, kamor jim je naročil Jezus (po vstajenju: Mt 28, 10). In ko so ga ugledali (najbrž je tu misliti na tisto prikazanje, ki ga omenja apostol Pavel: prikazal se je več ko petsto bratom, 1 Kor 5, 6), so ga molili, a nekateri so dvomili. In Jezus je pristopil in jim spregovoril te besede: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode; krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal; in glejte, jaz ostanim z vami vse dni do konca sveta.« To so slovesne sklepne besede Matejevega evangelija.

Skladno s tem poroča tudi evangelist Marko (Mk 16, 13—16): Pozneje se je prikazal enajsterim, ko so bili pri mizi; in grajal je njih nevero in trdosrčnost, da tistim, ki so ga po vstajenju videli, niso verjeli. In rekel jim je: »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu. Kdor bo véroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo véroval, bo pogubljen.« In apostol in evangelist Janez poroča, da je naročil apostolom (Jan 20, 21—32): »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem.« In po teh besedah je vanje dihnil in jim rekel: »Prejmite Svetega Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni, katerim jih zadržite, so jim zadržani.«

Kristus pa je dal učenilstvu svoje Cerkve tudi dar nezmotljivosti pri oznanjevanju verskih in нравnih resnic. V govoru po zadnji večerji je dejal aposto-

lom: »In jaz bom prosil Očeta in vam bo dal drugega Tolažnika, da ostane pri vas vekomaj, Duha resnice, ki ga (Bogu odtujeni) svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in tudi ne pozna; vi pa ga poznate, zakaj pri vas prebiva in bo v vas (Jan 14, 16—17)... Tolažnik Sveti Duh pa, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.« (Jan 14, 26.) In ta obljuba se je izpolnila na binkoštni praznik. (Apost. dela, 2, 1—13.)

Ta trojna oblast in služba apostolov s svetim Petrom na čelu, kraljevska, učiteljska in duhovna pa je bila izročena ne le apostolom, marveč tudi njihovim pravnim naslednikom, katoliškimi škofom s papežem na čelu. To izhaja že iz Kristusovih že navedenih obljub: »In glejte, jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta,« »(Tolažnik) ostane pri vas vekomaj,« — »Peklenska vrata je (Cerkve) ne bodo premagala.«... Vse to ne more veljati samo za apostole, ker so ti pač o svojem času umrli, ampak prav tako za njihove naslednike, papeže in škofo.

Pa Kristus govori tudi o dolžnostih, ki iz teh apostolskih oblasti in nalog slede za vernike. Ko uči Kristus apostole bratovske ponižnosti in svari pred pohujšanjem, nadaljuje o bratovskem svarjenju in spravljalosti takole: »Ako greši tvoj brat zoper tebe, pojdi in ga posvari med seboj in njim samim. Če te poslušaja, si pridobil svojega brata. Če te pa ne poslušaja, vzemi s seboj še enega ali dva, da se vsa zadeva ugotovi po izjavi dveh ali treh prič. Če jih ne poslušaja, povej cerkvi. Če pa cerkve ne poslušaja, naj bo kakor pogan in cestničar (očiten grešnik). Resnično, povem vam: Karkoli boste zavezali na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boste razvezali na zemlji, bo razvezano v nebesih.« Kar velja za svetega Petra, velja tudi za apostole, združene s svetim Petrom kot poglavarjem, velja torej tudi za svetega očeta papeža in za škofo, združene s poglavarjem svete Cerkve, papežem.

Prav tako jasno so tudi Kristusove besede, ki jih je izrekel, ko je poslal učence po dva in dva pred seboj v vsako mesto, kamor je hotel sam iti, in je klical gorje nad Izraelci, ki ne bodo hoteli poslušati njegovih učencev (Luk 10, 13—16): Gorje ti Korozain, gorje Betsajda! Zakaj, če bi se bili v Tiru in Sidonu zgodili ču-

deži, ki so se zgodili v vama, bi bila zdavnaj sedela v raševini in pepelu in se spokorila. Vendar Tiru in Sidonu bo na sodbi lažje ko vama. In ti Kafarnaum, do neba povzdignjeni: do pekla se boš pogreznil. Kdor vas poslušaja, mene poslušaja, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal.«

Kar velja za apostole in učence Kristusove, velja prav tako tudi za njihove naslednike, svetega očeta, škofo in duhovnike. To se razvidi že za čas okrog 30 let po Kristusovi smrti (ok. l. 62. po Kr. rojstvu) iz pisma svetega apostola Pavla do škofa Timoteja (1 Tim 4, 12—16): **Nihče naj tvoje mladosti ne prezira**, temveč bodi vernikom zgled v besedi, v vedenju, v ljubezni, v veri, v čistosti. Dokler ne pridem, skrbi za branje (svetega pisma pri službi božji), opominjevanje, poučevanje. Ne zanemarjaj milosti (zakramentalne milosti škofovskega posvečenja), ki je v tebi in ki ti je bila dana zaradi prerokbe s polaganjem duhovniških rok. To premišluj, v tem bodi ves, da bo tvoj napredek vsem očiten. Pazi nase in na poučevanje: vztrajaj v tem. Če boš namreč tako ravnal, boš zveličal sebe in tiste, ki te poslušajo.

Prav isto vidimo tudi pri cerkvenih očetih od drugega stoletja dalje in potem v nepretrgani vrsti prav do današnjih dni. Sveti Ignacij Antiohijski, ki je bil l. 107. v Antiohiji obsojen na mučeniško smrt, da ga cesarju na čast raztrgajo v rimskem koloseju divje zveri, je pisal med potjo v Rim sedem pisem krščanskim občinam. Vernikom mesta Magnezije je pisal: »Opominjam vas, da si prizadevajte vse storiti v božji slogi, tako da je vaš predsednik škof na mestu Boga, mašniki namesto zbora apostolov. ... Naj ne bode med vami ničesar, kar bi vas moglo ločiti, ampak eno bodite s škofom in predstojniki.« Krščanski občini v Smirni pa je pisal: »Vi bodite pokorni škofu kakor Jezus Kristus Očetu, in mašnikom kakor apostolom. Nihče naj ne stori brez škofa ničesar, kar se tiče Cerkve. Kjer se prikaže škof, tam naj bo zbrana množica, kakor je Kristus tam, kjer je katoliška Cerkev.« In v pismu na svetega Polikarpa pravi: »Na škofa glejte, da bo tudi Bog gledal na vas. Pripravljen sem dati življenje za tiste, ki so pokorni škofu, mašnikom in

diakonom.« In sveti rimski cerkvi (rimski škof je poglavar vse katoliške Cerkve) naslavija pismo tako-le: »Ignacij rimski cerkvi... predsednici vesoljnega zbora ljubezni (t. j. katoliške Cerkve) in vsem, ki so po telesu in duhu združeni z njo: pozdrav v Jezusu Kristusu, našem Bogu.« (Gl. Zore, Življenje svetnikov, I., str. 196. Enako tudi drugi cerkveni očetje.)

Kaj sledi iz tega za nas? Dolžni smo svojim škofom, združenim s svetim očetom kot poglavarjem svete katoliške Cerkve, spoštovanje, hvaležnost in v vseh božjih zadevah, in k temu

spada predvsem zveličanje naših duš in duš naših otrok, **pokorščino**.

Če škofje smatrajo kako zadevo za važno, smo kot katol. kristjani dolžni, da se posvojivesti njihovim navodilom pokorimo, ker sicer grešimo. Gre za nas vseh in za naših otrok zveličanje ali pogubo. Ako bi kdo odrekel škofom pokorščino, zanj bi veljalo Kristusovo svarilo: »Če pa (kdo) Cerkve ne poslušaja, naj ti bo kakor pogan in cestninar!

Iz škofijskega odbora KA za ljubljansko škofijo:
Dr. Ivan Grafenauer.

Naše družinske rane

(Konec.)

5. Eden glavnih vzrokov, da je danes toliko otrok slabo vzgojenih ali nič vzgojenih in družin nesrečnih, je pa ta, ker niso starši večinoma nič poučeni o tem, kako je treba otroka pravilno vzgajati. Niso redki starši, ki na to še mislijo ne: Dete rabi predvsem skrbi za telesni razvoj, starši se pa na to nego navadijo in pri tem ostanejo, kakor da je otrok samo iz mesa in kosti. Dostikrat pa tudi taki starši, ki se vzgojnih dolžnosti zavedajo, svojih otrok nič ne poznajo, ker jih nič ne študirajo. Izreajo jih na slepo srečo, brez ozira na otrokovo naravo, nadarjenost, nagnjenje, razpoloženje. Ze po telesu so otroci zelo različnih svojstev, še bolj pa po duševnih zmožnostih: eden ima živahno domišljijo, drugi je bolj umstveno razvit; tretji je po razumu slabjši, je pa srca boljšega; eden je trmoglav in jeklene volje, drugi se pa dá voditi kakor jagnje. Isto je z otrokovimi nagnjenji: enega veseli ta poklic, drugega drugi; enemu je kar prirojeno, da se rad uči, drugi je malomaren in trd od zibeli; eden ljubi samoto, drugi ne more biti brez družbe; kratko: tako različne so otroške narave, da si nista dve čisto enaki. Starši se morajo pa vendar na to ozirati, če hočejo otroka prav voditi: krotiti, za kar je treba modrosti; bodriti, za kar je treba gorečnosti; vsekdar pa vedeti, kaj hočejo doseči. Izrejati brez cilja in reda, se ne pravi vzgajati, ampak prazno slamo mlatiti. V družini, kjer se vzgaja brezmiselno, je prepri vsakdanji gost, uspeha pa ni nobenega. Prej ali slej se otroku pristudita dom in družina, pa si išče prijateljev in učiteljev drugod.

6. Velika nadloga je dandanes za družine tudi neverjetno drzna domišljavost mladine. Kar je veljalo stoletja, to danes nič ne pomeni. Samo, kar je moderno, to je kaj vredno: »Poglejte te slike in kipe, to je lepota; berite te moderne romane in pesmi, to je duhovitost in dovršenost; občudujte to moderno nošo, to je higiena in zdrav okus!« — tako vam govore. »Kaj oče, kaj mati! Ti niso na višku časa; kar uče, je smešno, kar ukazujejo, je za med staro šaro. Celo pobožnost je treba — po njih razsodbi — premeniti, ker v stari obliki ne zadovolji več moderne človeka. Čednosti se morajo gojiti vse druge ko doslej in le doživetja morejo voditi človeka. — Tako pa ne govore tisti, ki so svoje nazore že preskusili, ampak mladež, ki je zrasla med vojno brez vajeti, ko ni gospodovala po družinah očetovska veljava in pametna strogość. Jasno je, da taka naduta mladina ne more zanašati v družine složnosti, miru in lju-

7. Kaj mnogo družin je tudi zato nesrečnih, ker jim je preveč odtegnjena mati. Po mestih in trgih mora mnogokrat tudi mati za zaslužkom: morda v tovarno ali pisarno ali v trgovino. Otroci so pa doma prepuščeni pestunji, služkinji, kaki starejši osebi, ali pa so celo brez nadzorstva. Kako naj zdaj uspeva vzgoja, če ni matere, ki je od nje prvih osem, deset let otrokovih vse odvisno? Mati je duša družine. Kakor spada duša k telesu, da je telo živo, tako spada mati k otrokom in otroci k materi, da je družina živa. Ako se mati odtegne svojevoljno družini, se zgodi, da v nji zamre

ljubezen do otrok, in celo do bolnih otrok, sama se pa morda vda lahkoživosti. Ako potem otroci nimajo ljubezni do matere in ne spoštovanja do njenih nauk — kako naj je družina srečna?

8. Res je pa tudi, da je mnogo družin zato brez pravega veselja, ker je mati z delom preveč obložena. In to je dandanes, ko ni ne dohodkov ne prihrankov za posla, žal — mnogokje. Od jutra do pozne noči z delom in skrbmi obtežena mati je kakor tovorna živina; ni čuda, če postane onemogla, čemerna, površna, razdražljiva ali brezčutna in za ljubeznivo vzgajanje nesposobna. Neka mati, ki je pozno stopila v zakon, je rekla: »Žal mi je, da sem se omožila, ker pri svojih letih že ne morem biti tako vesela, kakor zna biti vedno vesela mlada mati s svojim otrokom.«

9. Enaka nadloga v družini — kakor čemerna mati — je pa tudi oče, ki prihaja v družino pust, siten, osoren. Vzgoja je delo razumne in neutrudne ljubezni. Le ljubezen zamore modro nadzorovati, le ljubezen otroka dvigati iz nevednosti in prirojene slabosti, le ljubezen neutrudno gojiti, kar je v njem dobrega, skrbljivo zatirati, kar je slabega, le ljubezen more prisrčno opominjati in svariti ter brez strasti pretiti in kaznovati. Le ljubezen vname v otroku ljubezen, z njo zaupanje in voljnost: to dvoje je pa vsa podlaga dobre vzgoje. Pa nele vzgoje, ampak tudi veselja in sreče v družini.

10. Naj omenimo tu še eno zadevo, ki zanaša obilo razprtij v družino, pa odtegne tudi božji blagoslov —: mislimo namreč: zaničevanje starih pri hiši. Duh časa je danes pač tak, da velja samo sila in denar nekaj, star človek pa nima ne prvega ne drugega, ampak še sam rabi pomoči in podpore od odraslih, koristi pa ni od njega (po mnenju nehvaležnih odraslih) nobene. Zato postane pač s časom nadležen gost v hiši in še vesel mora biti, če ga domači samo prezirajo. Zgodi se pa večkrat, da ga celo zmerjajo, kolnejo, stradajo, mu očitajo dobrote in mu neprikrito žele smrt. Očitno je, da taka brezobzirnost ne daje božjega blagoslova. Ako pa tako delata celo oče in mati s svojimi starši, ne more biti kmalu pogubnejšega zgleda za otroke. V otroških srcih ostane neizbrisno zapisana sramota in nehvaležnost, če sta pozabila oče in mati vpričo svojega zaroda na svojo otroško dolžnost. Ne pobelijo se še lasje takim staršem, pa že oba skušata: Ti očeta do prača, sin tebe čez prača.

11. Tudi tiste družine niso prav srečne, kjer je en sam otrok. Takemu otroku po navadi dvoje posebnost manjka: resnobne vzgoje in družabne vzgoje. Starši se boje zanj kot za luč svojih oči in mu navadno v vsem ugodijo: kmalu postane otrok gospodar v družini... Kjer je v družini več otrok, se pa tudi medsebojno vzgajajo: nauče se potrpeti drug z drugim, pomagajo si, svarijo se pred nesrečami in hudobijami, uče se posnemati lepe zglede, bolj hvaležni so staršem, ko vidijo, koliko imajo skrbi in stroškov zdaj s tem, zdaj z onim. In končno, koliko več nedolžnega veselja užijejo otroci, če jih je celo gnezdo skupaj, kot pa posameznik; čeprav ga nosijo na rokah, pa je vendar le pust samotar. Zraste samoljuben, domišljav, ohol in postane z leti pravi samosilnik za starše.

12. Omenim še beg z dežele v mesta, ki za družine ni ne olajšanje ne sreča. Že to, če živi človek v zdravem zraku in z naravo, v miru in skromnih razmerah, mu pomaga, da je bolj zadovoljen in čil: vse to pa vpliva tudi na družinsko življenje. Otroci na deželi tudi vidijo svoje starše pri delu in jim z veseljem pomagajo, delo čislajo. V mestu je pa to vse drugače. Človek postane občutljiv, zavisten, sovražen, malenkosten, versko mlačen; hkrati ga pa motijo tisoči mikov in omam, ki npravno nanj slabo vplivajo in ga utegnejo še spriditi. V mestih je malo srečnih družin. Lepih zgledov v javnosti je toliko ko nič, slabih pa na vsak korak dovolj. Če samo to pomislimo, koliko ljudi in družin postane v mestih nezadovoljnih in razvratnih vsled natolcevanj in hujskanj, bomo radi pritrdili staremu Sólonu, ki je imenoval mesta »kotišča človeške bede«.

13. Nihče ne more tajiti, da je tudi mnogo novodobnih iznajdb in razvad, ki hudo rušijo složno družinsko življenje. Kolo in avto trgata ljudi iz družin, gledališča proslavljajo vsako drugo ljubezen bolj ko družinsko, kino je postal poseben rušilec družinske skupnosti. Neštevilne gostilne, kavarne in razni športi tekmujejo, kdo bo odtujil več ljudi družinam. Društveno življenje je celo podeželske družine zelo razrahljalo. Skupna večerna molitev v nedelje in praznike izostaja. Edina novodobna iznajdba, ki nekoliko koristi družinski skupnosti, je še Radio, če bi bil vsekdar tak, da ne bi bilo treba otrok odganjati proč. Ako mu prištejemo še lepo knjigo in dobro časopisje, imamo vsaj nekaj, kar člane družin drži skupaj.

Josip Volc.

Sveti križev pot v Jeruzalemu

Med najlepše verske vaje v Jeruzalemu spada gotovo pobožnost križevega pota, ki se opravlja vsak petek popoldne. Navzočih je vselej veliko število redovnikov in redovnih sester, pa tudi svetnih duhovnikov. Te genjlive pobožnosti se udeležijo tudi skoraj vsi romarji, ki prihajajo v Sveto deželo. Vsa pobožnost traja približno eno uro. Procesija se začne na dvorišču Poncija Pilata, zraven tempeljskega trga, kjer je bil Kristus na smrt obsojen, konča se pa v cerkvi božjega groba. Križev pot vodi vernike po onih delih Jeruzalema, ki so za vsakega kristjana zlasti pa še za jeruzalemskega romarja zares sveti kraji, saj je tod hodil sam božji Zveličar, ko so ga peljali s križem obloženega na Kalvarijo.

Ta pot je bila ob Jezusovem času deloma zunaj mestnega obzidja, danes pa se vije docela po notranjem delu mesta; kajti Jeruzalem se je pozneje trajno razvijal in sicer povečini proti severu.

Pot ki se po nji vije procesija, nas vodi skoraj ves čas po starih ozkih in na več krajih zelo zanemarjenih ulicah, ki so polne umazanih Arabcev in še bolj nesnažnih prodajalnic. Tukaj je namreč arabski bazar, arabsko sejnišče. Povsod vidiš polne jerbese sadja in razne zelenjave. Na več krajih so nagromadene cele izložbe domačih, kuhinjskih in drugih potrebščin. Na obeh straneh ozke poti visi poleg tega na prodaj še krvavo meso drobnice in goveje živine.

Vsekrižem se prerivajo ljudje iz mesta in dežele, vmes so pa pomešane ovce in koze, osli in mule, jezdec in konji ter težko obložene kamele. Skozi to mešanico se pomika procesija udeležencev križevega pota, ki jih je vselej več ko pet sto. Med njimi je navadno največ Francozov, precej Italijanov, Nemcev in Angležev. V novejšem času pritisnejo tudi v obilnem številu zastopniki iz Severne Amerike. Pretežna večina je moških, ženstvo in mladina je bolj malo zastopana.

Ker bivam že skoro eno leto v Jeruzalemu, prav za prav eno uro daleč zunaj mesta v malem samostanu, ki se mu pravi Betfage, torej na kraju, kjer je Jezus na cvetno nedeljo zajezdil žrebe, in odkoder je imel slovesen vhod v Jeruzalem, mi je dana prilika, da grem vsak petek k pobožnosti križevega pota, saj gre zraven vsak katoliški vernik, če le more.

Svoj čas so sporočili tukajšnji listi, da je v poletnih mesecih obiskalo Jeruzalem tudi 1500 francoskih vojakov. Vsak petek jih je bilo pri pobožnosti križevega pota kakšnih 50. Enkrat so prišli častniki, drugič navadno moštvo. Tako se je tukajšnje prebivalstvo na

lastne oči prepričalo, kar so poprej samo čitali ali slišali, da so namreč med francoskimi častniki mnogi prav vzorni katoličani. Saj je znano iz svetovne vojne, da je bil poveljnik in maršal francoske armade, general Ferdinand Foš (Foch) jako pobožen mož, da je šel vsak dan k sveti maši pa tudi k svetemu obhajilu, kadar je le mogel. Enako so poročali časopisi tudi o nekaterih drugih častnikih med francosko milico, da vestno izpolnjujejo svoje verske dolžnosti, da radi hodijo k službi božji in da redno prejemajo svete zakramente.

Mnogi izmed naših ljudi, ki so to brali, so imeli nekoliko pomislekov, kajti pri prejšnjih avstrijskih častnikih kaj takega ni bilo ne slišati ne videti. Vero in pobožnost francoskih častnikov sem imel priliko sam večkrat opazovati na jeruzalemskih ulicah, ko so se udeležili skupnega križevega pota. Kakor rečeno, je bila nekaj mesecev zaporedoma vsak teden četa francoskih vojakov pri tej pobožnosti. Korakali so v najlepšem redu, kakor pri paradi. Od prve do pete postaje je šlo vse v najlepšem redu, ker so tu ceste še precej široke. Od tu dalje, ko gre pot po ozkih ulicah in skozi arabski bazar, pa ni mogoče obdržati pravega reda. Tesne ulice drže napeto kvišku in se vijejo zdaj na levo zdaj na desno ves čas do cerkve božjega groba, kjer so zadnje postaje križevega pota.

Pred procesijo gre kavas, uradni sluga patra kustosa, ki skuša napraviti prostor procesiji. Zadnje mesece, ko se je udeležilo izredno veliko romarjev križevega pota, so pomagali delati red tudi angleški vojaki. Obnašanje francoskih častnikov je bilo kar vzorno. V levici so držali vojaške čepice, v desnici pa molitvene knjižice! Pri postajah so vsi brez izjeme z nami vred pokleknili in sicer na obe kolena in kar sredi ceste, pa so z nami skupno molili. Radovednost me je gnala, da bi se prepričal, v katerem jeziku molijo, pa sem pokleknil prilično prav zraven njih. Čul sem, da so izgovarjali molitve v latinščini, dasi drugače molijo po francosko.

Drugi petek so prišli pa navadni vojaki. Tudi ti so se obnašali prav čedno, dasi ne tako zgledno kot njih častniki.

»Kako je to, da je zdaj nekaj časa toliko francoskih vojakov pri pobožnosti križevega pota,« sem kmalu nato vprašal patra, ki vodi francoske romarje. Odgovoril mi je: »Stvar je tale: Francozi imajo v Siriji večjo posadko, da skrbijo za mir med uporniki in nezanesljivimi Arabci. Da pa vojaki ne ostajajo predolgo na enem mestu, jih stalno izmenjavajo; eni pri-

hajajo, drugi odhajajo. Ladje, ki jih prevažajo, ostajajo navadno po nekaj dni v Hajfi, ki je glavno pristanišče za Palestino. Kdorkoli od vojakov zaprosi, da bi smel obiskati svete kraje, dobi dopust, nekateri tudi za več dni. Kdor ima dopusta en dan, gre v Nazaret, ki ni tako daleč proč, drugi z večdnevni dopustom, se pa popeljejo v Jeruzalem. Častniki so seveda ves čas prosti, dokler čaka parnik v pristanišču, zato gredo lahko v Nazaret in še v Jeruzalem.«

»Ali ste opazili, da so imeli prav vsi častniki knjižice pri križevem potu?« sem vprašal nato patra.

»Pri tem imamo nekoliko zasluge tudi mi,« razlaga pater, »kajti mi damo vsakemu malo knjižico za spomin na Sveto deželo. V knjižici so pa poleg opisa Palestine tudi kratke molitve za pobožnost križevega pota.«

»Čudno se mi zdi, da se častniki pri pro-

cesiji veliko bolj pobožno obnašajo kot navadno moštvo!«

»Častniki so iz boljših krogov, velikokrat iz družin starega plemstva« — pravi pater. »Pri teh in pri meščanih se je na Francoskem sveta vera bolj živo ohranila kot pri navadnem ljudstvu in pri ljudeh na deželi.«

Kdor hodi pogostoma k pobožnosti križevega pota v Jeruzalemu, vidi lahko teden za tednom veliko število romarjev iz vseh delov sveta. Povečini so to premožni in olikani ljudje, saj srednji in manj imoviti sloji danes pač ne morejo na tako daljno romanje.

Tukaj v Jeruzalemu nehote opazuješ, kako pobožno, zbrano in polni ganotja molijo po umazanih ulicah, v sredi med nevernimi in nam sovražnimi Arabci in Judi vprav premožni in učenj kristjani. Puhle, prevzetne glave nevednežev in verskih brezbriznežev naj bi se šle les učiti! P. Adolf Čadež O. F. M.

Začetne zgodbe na novem domu

(III. poglavje knjige: Iz mojih rimskih let.)

Novi dom v tujini — kako se bomo kaj sprijaznili z njim?

Sprejem je bil prisrčen. Ko smo vstopili skozi visoki portone (velika vežna vrata), so imeli zavodovi gojenci na prostornem dvorišču očitno svoj navadni oddih po kosilu. V skupinah pa štirje in štirje so šetali semtertja tako, da sta dva hodila naprej, dva nazaj — in so živahno kramljali med seboj. Ob našem prihodu so se hitro utrjali od teh skupin dva, trije, prihiteli k nam, nas ljubezno pozdravili, oskrbeli našo prtljago, nas same pa povledli najprej za trenutek k p. rektorju, a potem naravnost v refektorij (obednico) h kratkemu in potrebnemu okrepčilu. —

Rektor — najvišja oblast v zavodu — je bil pri našem vstopu v zavod ljudomili, slovanskim gojencem izredno naklonjeni p. Joseph Floeck, rodom iz Koblenca, ki se je moral vsakomur namah prikupiti po svoji nehlinjeni dobroti, preprostosti in odkritosrčnosti. Njegova domačnost, zlasti tudi v besedi, je bila včasih presenetljiva. Ko me je pet let po vrnitvi v domovino srce spet prignalo nazaj v Rim in v zavod,

»pozdravit prejšnjega veselja mesto« —

me je p. Floeck že na hodniku iz nekega kota hiše zagledal, mi prihitel naproti, me objel in dejal po svoje: »Ja, da haben wir Sie wieder, Sie großer Spitzbub!«¹ — Sicer pa je bil p. Floeck (Italijani so mu rekli: Flokke — ob

popolnem nepoznanju nemškega preglasa in s tistim polglasnim e na koncu, ki ga natikajo na vsak končni soglasnik) bolj gospodarski nego vzgojni talent. In tako je že kmalu po našem prihodu prevzel v zavodu težko mesto gospodarstvenega oskrbnika (prokuratorja), v vodstvu pa mu je nasledoval Vestfalec, p. Friederik Schroeder, ki je bil potem naš rektor vseh sedem let. Majhen mož po telesu, a velik po duhu; čudovit predstojnik, ki ga morda nismo tolikanj ljubili s srcem, a smo ga zato morali tem bolj spoštovati z razumom. To, kar sem pozneje bral v Steinhuberjevi Zgodovini o rektorju Mihaelu Lauretanu, ki je vodil Germanik takrat, ko ga je papež Gregor XIII. za stoletja utrjeval, se mi zdi, da prečudno velja tudi o p. Schroederju: »Bil je resne in imponujoče narave, strog, pa ne trd; gojenci so se ga bali, a ga še veliko bolj spoštovali. Ničesar ni zahteval od svojih podložnikov, da ne bi bil v dvojni meri zahteval od samega sebe. Nenavadno delaven in povsod zraven, je učinkoval bolj s svojim zgledom nego z besedo, čeprav je porabil vsako priliko, da je gojence tudi z besedo učil, opominjal, bodril, svaril... Ker je bil sam redovnik velikih čednosti in moč molitve, ni njegova beseda nikoli izgrešila globokega vtiska. Sporoča se, da je Lauretano dosegel pri svojih gojencih vse, kar je želel, tako globoko je bil utemeljen ugled, ki ga je užival v kolegiju Germaniku.«²

¹ No, pa Vas zopet imamo, Vi veliki porednež!

² Steinhuber, Geschichte, I., 126.

Vse prav tako, kakor pri rektorju p. Schroederju! Tudi ta mož je bil resen in strog. O njegovi strogosti bi ena morda bolj spadala v katero naslednjih poglavij; vendar je vseeno, če jo kar tukaj povem. —

Bilo je, mislim, po tretjem letu in torej že po filozofskem doktoratu, o počitnicah. Počitnice smo preživljali zunaj Rima, v poletni vili San Pastore, blizu Sabinskih in Albanskih gora. Tudi drugi zavodi so imeli tam zunaj svoja letovišča, bodisi stalna, bodisi vsako leto sproti tu in tam najeta. Ker smo bili z vsemi zavodi v prijateljstvu, je bilo naravno, da nas je o počitnicah ta ali oni blizu nas »taboreči« zavod obiskal, mi pa smo obisk vrnili. Tisto leto so bili v Tivoliju — nekdanjem Horacijevem Tiburu — Amerikanci. Obiskali so nas torej, in mi nje. To je bil dan velike veselosti, vsak tak obisk. Pri Amerikancih, sinovih Južne Amerike, tako temperamentnih in razigranih, pa se je obetal še prav posebno razvedrilo. In zares! Sprejeli so nas sijajno, z godbo in petjem, zabavali z deklamacijami in dramatično prireditvijo, pogostili z imenitnim kosilom v obednici, ki je bila okrašena z zelenjem in cvetjem in z grbi in zastavicami vseh dežel in narodnosti, kar jih je bilo v Germaniku. — Po kosilu pa povabijo neki ožji znanci nekatere izmed nas v posebno sobo na črno kavo, ki so jo sami kuhali, in na cigarete. Da, na cigarete —. Toda Amerikancem je njihov zavod kajenje dovoljeval, naš pa nam prepovedoval. Umestna je taka prepoved kajenja tudi v zavodih z že bolj odraslimi gojenci. Saj, če bi nič drugega ne bilo, kakšen je že zmerom zrak po hišah, kjer je kakim sto ljudem dovoljeno paliti vsake vrste tobak! In ali je sploh mogoče preprečiti, da ne bi neprestano ležali konci in končki raznih smodk in svalčic vsepovsod? Vendar mora biti taka prepoved znosna in mora znati včasih tudi pogledati skozi prste. Tako bi človek mislil. A zdaj poslušajte dalje! — Res je, da je bil p. rektor že štirinajst dni poprej še posebej naročil, naj se tudi pri Amerikancih lepo zahvalimo, če nam ponudijo svalčic. Pa menda prav zato, ker je to bilo že pred štirinajstimi dnevi, smo ob tisti črni kavi nekateri na to naročilo pozabili in v dobri volji pa tudi v dobri veri, da to ni bogvekaj hudega, zapalili cigarete. Da bi jih nikoli ne bili! —

P. Schroeder, ki ni bil z nami na izletu, je vse izvedel. In po tem se je zgodilo... Nekega dne pridem jaz k njemu po malem opravku.

M. Denic

Paris, luksemb. muzej

Zdrava, milosti polna...

Hitro sem gotov in hočem oditi. On pa me ustavi in s temnim obličjem pravi:

»Povejte mi, moj ljubi Mihael, (večkrat nas je tako s krstnim imenom nagovarjal) ali niste tudi vi zadnjič pri Amerikancih kadili?«

Kakor da je udarila strela vame, ki že niti mislil nisem več na ta svoj greh!

»Res da sem,« odgovorim brez ovinkov.

»Tako! Ali niste vedeli, da kajenje Germanikom ni dovoljeno, in da sem jaz dal za ta izlet še posebno prepoved?«

»Vedel sem.«

»Tako! In vi ste pogazili staro šego in mojo prepoved... Tradicijo apostolskega zavoda in mojo, rektorjevo avtoriteto ste po-teptali... A jaz sem imel o vas dobre misli, jaz sem vam zaupal... Kako sem se mogel tako motiti!... No, lepo oporo bo imel v vas vaš škof —. Zadostil!«

Čisto nalahko je govoril, čisto mirno. A strašno so padale besede. Kakor bi leteli razžarjeni ogorki na živo meso... Sam nisem vedel, kako sem prišel iz sobe. — In vsem drugim grešnikom se je zgodilo okrog tistega dne natančno tako... Pa ne dovolj! Prišla je nedelja, in v ekshorti (pridigi) je padalo še enkrat, težko in uničujoče, v temeljito svarilo vsem in za vse prihodnje čase. In še ne dovolj! Nekateri izmed grešnikov smo oprav-

ljali v zavodu male častne službe, jaz, na primer, sem bil knjižničar. Vsi odstavljene — in drugi na naša mesta! — — Sicer je res, da je čez nekaj časa potem p. Schroeder vso zadevo sam zopet izgubil. Pojasnjeval je, kako je zaradi discipline moral nastopiti trdo in brezobzirno, a da je to »bagatelo« (malenkost) — kakor je potem dejal — takoj zopet pozabil. Res je celo, da smo bili vsi odstavljenci v prihodnjem akademskem letu zopet vmeščeni v svoje prejšnje časti in službe — podobno kakor nekoč egiptovski Jožef v hiši

pretesni prejšnji prostori v Palazzo Borromeo) so nas povedli v določene nam sobe. Po stenah ob stopniščih in hodnikih smo videli viseti podobe odličnih bivših Germanikov. Kako sem bil vesel in ponosen, ko sem zagledal med prvimi sliko knežoškofa Missie! A še vse drugačen bi bil moj ponos, če bi bil že takrat vedel to, kar je o Missiu zapisal kardinal Steinhuber v zavodovi zgodovini: »Missia je bil škof, kakršnih je Avstrija malo imela: učen, za vse škofovske posle sposoben, zelo uvideven in pameten, pa obenem, kar je še brez

Na Oljski gori

Dresden

faraonovi... A pri vsem tem je bilo takrat vendar le — grozno! —

Strog mož —. Drugače pa velik oče in dobrotnik, ki je svoje gojence neskončno rad imel in se vsega zanje žrtvoval. Od ranega jutra do pozne noči je skrbel, delal, pisal, govoril, učil, molil, se zatajeval — pri tem pa s strahom bežal pred vsako hvalo, vsakim priznanjem, vsakim dokazom hvaležnosti in ljubezni... Zdaj že dolgo počiva v miru, in Gospod Jezus, čigar večjo čast je imel zmerom v mislih, po čigar Srcu je tako želel izoblikovati naša srca — je njegovo plačilo, veliko čez vse mere. — —

Po elegantnih kamenitih stopniščih (hiša je bila poprej hôtel Costanzi, in se je zavod šele l. 1886. preštel vanjo, ko so mu postali

primere več vredno, izredno ponižen, iskreno pobožen in vneto goreč za duše... Papež in cesar sta mu bila enako naklonjena...»³

Pred nami so bili dospeli že drugi novinci, za nami še drugi. Vsakemu je bila odkazana lična sobica, opremljena z vsem potrebnim: s posteljo, mizo, umivalnikom, klečalnikom, obešalom za obleko, omaro za knjige in dvema stoloma. Počasi smo se vsi novodošleci približali drug drugemu, spoznali in — sešteli. Vseh nas je vstopilo tisto jesen štiri in dvajset. A nekateri so imeli že toliko predštudij, da so hoteli napraviti filozofijo v dveh letih (brez doktorata), še drugi pa so šli precej med teologe. Po narodnosti so bili večji-

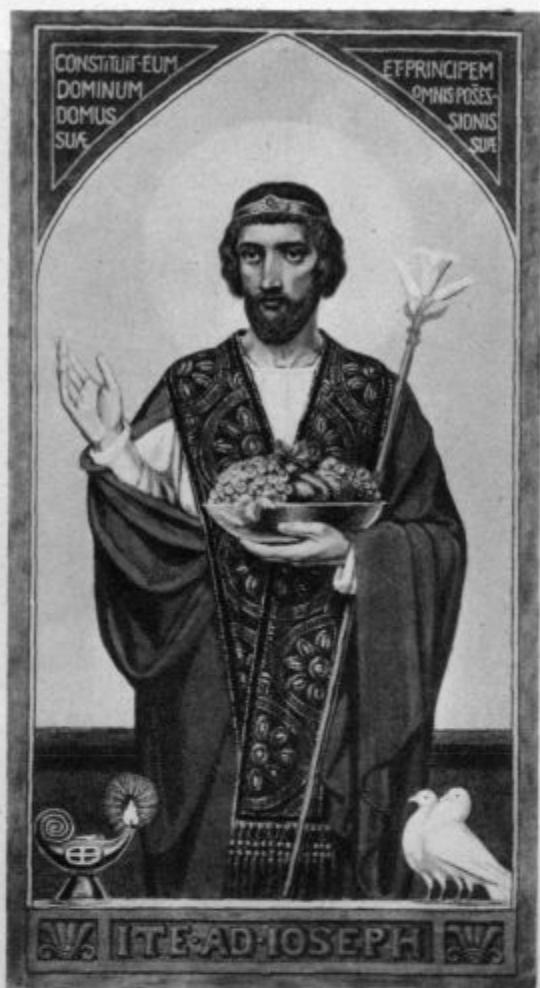
³ Steinhuber, Geschichte, II., 484.

S. del Piombo

Ki je za nas težki križ nesel

Dresden

Sv. Jožef

M. Laach

nomia Nemci iz Nemčije in Avstrije, dva Madjara in en švicarski Italijan. Slovan je bil razen naju z Josipom med novinci samo še en Poljak. Pač pa je bilo ob našem vstopu v šestih letnikih navzgor vsega trinajst slovan-skih gojencev, med njimi štirje Hrvatje in pet Slovencev: že v prvem poglavju omenjeni trije iz ljubljanske, eden iz mariborske in eden iz goriške škofije. — Jaz sem seveda želel videti čimprej svoje tri najozje rojake; saj sem imel zanje toliko toplih pozdravov iz domovine. Toda vsi odgovori na moja povpraševanja po njih so bili nekako zavlačevalni. Bilo je že tehtno hišno pravilo vmes! Oni trije so bili namreč že vsi teologi (bogoslavci) ali v kámeri (camera) teologov, kakor je običajni izraz. Med kámero teologov in kámero filozofov (modroslovcev) pa je v zavodu stroga ločitev (separatio camerarum). Samo ob gotovih posebnih dneh in prilikah imata obe skupni odmor in rekreacijo. Drugače pa je treba tudi le za kratek razgovor med bogo-

slovcem in modroslovcem posebnega dovoljenja, ki ga pa tudi ne podeljujejo radi pogostokrat.

Toda saj je že precej napočil tak dan skupne rekreacije. Bil je to 1. november — dan novih maš in preobleke novincev.

Za preobleko nas je novince na duši pripravil p. spiritual Alojzij Stellbrink. Spomin na tega moža mi je eden najblažjih spominov. Vi vsi spirituali, ki vodite mlade duše po duhovnih potih, o, če bi mogli vsi poznati in posneti p. Stellbrinka! Bil je sama dobrotu in ljubezen. In sama ponižnost, skromnost in pohlevnost. In samo potrpljenje s človekom in njegovo revščino... Kolikokrat me je potolažil in dvignil, zlasti tiste prve čase, ko se je jelo oglašati domotožje! Pa tudi pozneje — koliko skrbi mi je odvzel, bojazni pregnal, dvomov razpršil! Zakaj iz človeka ni zlepa kaj... Zato se pa tudi še danes ne sramujem povedati, da sem jokal kot otrok, ko je moral p. Stellbrink po dveh letih zamenjati Germanik-Hungarik z zavodom Družbe Jezusove v Ditton Hallu, kjer je prevzel duhovno vodstvo jezuitskih sholastikov (študentov). Prišlo je nenadoma in nepričakovano, kakor je že to pri jezuitih navada. Pravkar nam je še govoril izredno krasne pridige o nekaterih psalmih Davidovih — tako krasne, da sem si jih zaželel imeti dobesedno prepisane. Šel sem ga torej prosit zanje, če bi jih imel čitljivo spisane. Imel jih je in mi jih je dal. Že čez malo dni pa pride k meni in zahteva pridige nazaj. Da jih nekaj rabi, je menil. — Par dni zatem pa nas naenkrat skličejo skupaj v veliko dvorano, ker da se bo — poslovil od nas p. Stellbrink... Trpko se spominjam, kako mi je z vdanim, svetniškim smehljajem dejal, ko je slovo jemaje od posameznikov, prišel do mene: »Psalmi Davidovi, psalmi Davidovi... Ali zdaj razumete, predragi?... Imel sem vtis, da nas je tudi on zelo težko zapustil. — Pozneje smo le malo slišali o njem. Umril je v visoki starosti šele 17. septembra 1931 v Aalbecku na Holandskem. Ti blagi in plemeniti moj dobrodelnik, ali kaj prosiš zame pri Bogu, da te zagotovo v nebesih zopet vidim?

Dan novih maš in preobleke je v zavodu izredno pomemben dan. Kako ne! Najstarejši gojenci so prehodili pot do cilja, najmlajši jo nastopajo. Veliko resničnega, vzvišenega veselja valovi tisti dan Vseh svetnikov po vsi hiši. — Rdeči talar, v katerega so nas novince oblekli, so določili za Germanike še kardinalipokrovitelji, katerim je sam ustanovitelj sv. Ignacij predložil vprašanje: Ali naj bi gojenci ne nosili »duhovsko obleko kake prijetne barve, n. pr. vijolične, da bi se lažje razločevali

in bili všečni na zunaj?«⁴ Rdeča barva vzbujala vsekakor pozornost, in iznajdljivi Rimljani so Germanikom tudi že davno izrekli priimek »gámberí cotti« (kuhani raki), ki pa nikakor ni mišljen hudobno ali zasramujoče, saj se ga je večkrat rad poslužil tudi sam papež Leon XIII. —

Po rani sv. maši in skupnem sv. obhajilu, ki smo ga prejeli iz novomašniških rok, po slovesnem zajtrku in daljšem skupnem razvedrilu smo se novinci predstavili p. rektorju in drugim hišnim predstojnikom, potem pa v spremstvu p. rektorja obema kardinaloma — Melchersu in Mazzelli —, ki sta stanovala tedaj pod obširno zavodovo streho. Vsi so nam iz srca čestitali, da smo postali »rdeči«, in nas bodrili in opominjali, naj bomo vrli in zgledni gojenci, Bogu hvaležni za veliko milost. Ko pa pridemo po vseh teh avdiencah vsak v svojo sobo, glej, posebno iznenadenje! Po mizi, po klečalniku, po stoleh in celo po postelji je ležalo vse polno podob in podobic z različnimi napisi in podpisi. To so bile čestitke gojencev iz vseh letnikov — prvi dokaz prelepe bratovske vzajemnosti in ljubezni, ki cvete v zavodu... Med podobicami je bil na mizi lesen križ (krucifiks) v stojalu. Tega podari na dan preobleke hiša vsakemu novemu gojencu. Vsakemu novomašniku pa kupijo drugi gojenci lep kovinast križ. Tudi tega, novomašnega daru, sem bil pozneje deležen — čast Bogu! Oba križa še hranim kot dragoceni svetinji. In ko bom ležal na mrtvaškem odru —

»ogrnjen s plaščem črnim,
ki s trakom je našit srebrnim« —

tedaj, prijatelji, dajte, da bo v mojih mrzlih rokah moj novomašni križ, ob nogah pa naj

⁴ Steinhuber, I., 25.

M. Laach

Sv. Benedikt

stoji križ v stojalu, ki je stal na moji rimski mizi tisti dan, ko sem v prelepi družbi novih bratov in ob pravkar posvečenih, v novomašni sreči tonečih mladih apostolih — nemara prvokrat resnično in z vso dušo zahrepenel po oltarju božjem, po sveti góri njegovi, po njegovih blaženih šotorih!

Dr. Mihael Opeka.

Kaj je lepega po svetu

(Dalje.)

Doslej smo se vozili na Nemško po slovenski zemlji: po Gorenjskem in slovenskem Koroškem. Pri Beljaku se začne nemška zemlja. Beljak je mesto približno take velikosti kakor Celje. Župnija je v mestu le ena; v dušnem pastirstvu pomagajo redovniki frančiškani. Versko življenje v Beljaku, mislim, ni bilo najboljše; vendar sem slišal pred par leti, da se boljša. Koroška, zlasti njen nemški del, je bila v stari Avstriji poleg Češke najbolj liberalna dežela in se v tem oziru menda do danes ni veliko spremenila. Nemčurstvo je pa tudi liberalizem.

Korošci so radi veseli, živahni, poskočni, tako malo na hopsasa. Radi pojejo in se za-

vrte. Vina v domači deželi nimajo, pa si ga znajo od drugod poskrbeti in se ga ne branijo. Za cerkev pa nismo prehitri. Ni še veliko let, kar sem pridigal v neki župniji, ki je ne bom imenoval. Pridiga je bila pred mašo. Na začetku pridige je bila cerkev skoro prazna. Med pridigo pa so kapali, kapali, da se je do maše cerkev še precej napolnila. Pridiga pred mašo je kakor nalašč prilika tistim, ki jim ni veliko za božjo službo, da jo zamujajo. Na Nemškem ni nikoli in nikjer pridiga drugače kakor med mašo, tudi če je pred izpostavljenim Najsvetejšim, ali če je še taka slovesnost. Ko bi bilo po moje, bi bilo povsod tako. Za poslu-

Marijina bolečina

M. Lauch

šalce kakor za pridigarja je boljše, če je cerkev lepo zbrana in umirjena, ko se pridiga začne, da je vsa pozornost obrnjena nanjo. Prihajanje in zasedanje klopi moti vernike in pridigarja. In kdor nima začetka pridige, nima korenine, nima zveze, bo malo imel od pridige. Brez božje besede pa ni krščanskega življenja. »Vera je iz poslušanja«, pravi sv. Pavel. Če ljudje pridige ne poslušajo, morajo mlačni postati ali ostati. — Ne vem, če se ne bom s tem Korošcem kaj zameril. A kakor mora zgodovinar pisati samo čisto resnico, senčne kakor sončne strani, pravtako sme in mora ravnati tudi potopisec. Kar je dobrega, nas veseli, kar pomanjkljivega, bi pa radi popravili. Kako pa znajo lepo peti, so pokazali nedavno v Mariboru, Celju in Ljubljani. Jaz jih nisem slišal, a rad verjamem, da je bilo res lepo. Še tukaj v Berlinu sem se veselil njih slavnostnega pohoda po Sloveniji.

Celovski škof se resno in veliko trudi, da bi se njegova škofija v verskem oziru dvignila. In gotovo ne brez uspeha. Tako imenovani »Karitassekretariat« vodi vse delo za dvig in poživljenje katoliškega življenja. To je neke vrste Katoliška akcija. Posebno živahen je slovenski del te akcije, ki jo vodi mladi gospod dr. Blümel. Njegovo delo bi bilo dobro enkrat natančneje pregledati in opisati, zraven pa preudariti, v čem bi ga mogli tudi v Sloveniji posnemati. O njegovi živahni delavnosti priča dovolj samo to, da imajo za Slovence štiri domove duhovnih vaj. Ti domovi so bolj zasilni, to je: ne nalašč za to zidani, ampak so bila že stoječa poslopja

za to porabljeni. Pa to je ravno umetnost, da zna kdo tudi iz nič kaj napraviti! Tudi mi bi se imeli od Korošcev kaj učiti! — Še bi se lahko mudili na Koroškem, si deželo ogledovali in ljudstvo na rešeto devali, pa — kakor rečeno — o tem bi bilo vredno enkrat prav posebej pisati. Nam se mudi, da pridemo naprej!

Od Beljaka vodi železnica najprej proti zahodu za Dravo, potem pa se obrne proti severu. V davnih časih so bivali tukaj Slovenci, o čemer pričajo še imena; seveda so bili le redko naseljeni. Železnica se vzpenja vedno višje nad dolino po pobočju strme gore. Predor in most, most in predor se vrsti skoro neprenehoma, dokler ne pride železnica do viška. Pogled v dolino iz vlaka je krasen in strašen obenem. Ko bi tukaj vlak skočil iz tira, to bi bil štrbunk, to bi grozno zdrčalo vse globoko doli v dolino! Dobro, da se ne pripeti nikdar

nobena nesreča! Zadnja postaja — nedaleč od visokega Velikega Zvonarja — je Malnitz (Malnic, gotovo slovenska beseda). Onkraj postaje zdrči vlak v tunel, nekako tako dolg kakor je med Jesenicami in Koroško. Ko pogleda spet na beli dan, smo v deželi Solnograški.

Solnograška je kakor Koroška tudi gorata, lepa dežela. Kmalu onstran velikega tunela je veliko svetovno-znano kopališče Gastein (Gaštajn). Vozimo se med strmimi gorami po dolini reke Salzach (Salcah), dokler ne prispemo do glavnega mesta Salzburg-Solnograd. To mesto je za nas znamenito zato, ker se je iz njega širilo krščanstvo tudi med Slovence. Tu je bila starodavna slavna škofija in škof Virgilij je od tu poslal škofa Modesta oznanjat krščanstvo na Koroško, kjer je med drugimi ustanovil tudi krščansko naselbino Gospo Sveto. Zaradi tega krška (celovška) škofija še danes spada pod nadškofijo solnograško.

Mesto Solnograd je manjše od Ljubljane, a izredno lepo. Malo spominja na Ljubljano, ker nad mestom stoji tudi grad, a mogočnejši od ljubljanskega. Tu je bilo bivališče solnograjskih nadškofov, ki so bili tudi deželni knezi. Tudi stolna cerkev spominja na ljubljansko, ker ima dva stolpa in kupolo. Je pa veliko večja; kar ogromna je. Sploh ima Solnograd veliko cerkvá. Versko življenje na solnograškem ni slabo; to je ena najboljših avstrijskih deželá. Nikjer ni duhovščine razmeroma tako obilo kakor tukaj. Pred leti je bil tukaj velik marijanski kongres, ki smo se ga bili udeležili tudi Slovenci v lepem številu. — Naš

sopotnik gospod Ivan iz Šenkla vža ima tukaj strica, ki je upokojen uradnik. Postaven in dober katoliški mož! Tudi vsa njegova družina je dobro krščanska. Dva sinova, eden že doštudiral, drugi še študira, oba vrla katoliška fanta. Ti trije so nas čakali na kolodvoru in nas spremljali po mestu. Ne vem, ali smem svoje sopotnike tudi kaj zatožiti? Potem ko smo si mesto malo ogledali, so jo zavili in tudi mene za seboj potegnili v največjo pivnico znane solno graške pivovarne. Kakor v nastavljenosti past sem priletel vanjo. Seveda

po robu postavil. Vlada ga je hotela dati zapreti, pa se je ustrašila javnega mnenja. Kakor mi našega Slomškega, tako bi radi Gornjeavstrijci svojega Rudigerja dvignili do časti oltarja. Tudi Gornjeavstrijska dežela je lepa in verna.

Vlak nas je potegnil čez Donavo in kmalu smo bili na Češkem. Vozili smo se mimo škofijskega mesta Budjejevice in po dokaj dolgi vožnji zvečer srečno izstopili v Pragi. Ko drugi dan gremo po ulici, skoči iz voza cestne železnice mlad bradat mož in nas veselo po-

Kolin

*Ob rekah babilonskih smo sedeli in jokali...
(Sužnost greha...)*

bi bili neizmerno srečni, ko bi bili mogli tudi mene do tega pripraviti, da bi ga bil zvrnil vsaj en vrček. Tako hudobne naklepe so imeli! Seveda tega veselja niso doživeli. Tako poceni se abinentje ne damo dobiti! No, saj me razumete: to je bila le prijateljska šala.

Ko smo drugo jutro odmaševali v lepi novi cerkvi sv. Andreja, smo se kmalu nato odpeljali naprej proti Lincu. Tu smo se ustavili le za tri ure. Toliko, da smo kosili. Nato smo si ogledali stolnico. Ta je nova in tudi velikanska. Ena najlepših gotskih cerkvá na svetu. Zidati jo je začel — na čast Brezmadežnemu spočetju — sloveči škof Rudiger. Ta škof je bil svetla zvezda med avstrijskimi škofi. Ne le zelo pobožen, tudi krščanski junak je bil. Vladi, ki je hotela vpeljati brezverske šolske postave, se je očitno in odločno

zdravi. Mi ga nismo poznali, a on je poznal mene. Bil je Ljubljčan, prava šentpeterska »srajca«, uradnik na jugoslovanskem poslanštvu. Kakor da ga nam je Bog poslal, kot svoj čas Tobiju sv. Rafaela! Cel dan nas je spremljal po Pragi in nam razkazoval njene znamenitosti. Praga je pač krasno mesto. Kaj takega, kakor so Hradčani, kraljevi grad na višini nad Vltavo, ne vidite zlepa kje! Tudi stolna cerkev sv. Vida, ki stoji sredi Hradčanov, je sijajna. Linška je lepa, praška je še lepša. Izmed vseh gotskih cerkvá, kar sem jih videl na svetu, se mi zdi praška najlepša. Sveti spomini na dva češka svetnika so notri: na sv. Janeza Nepomučana in sv. Vaclava. Bili smo v slovitom premostratenskem samostanu Strahov, maševali pa dvakrat v Emavsu, kjer je samostan reformiranih benediktincev.

Premišljuje...

Tudi v cerkvi smo bili, kjer je »praški Jezušček«. Praga je morala biti svoj čas zelo verno mesto. Koliko cerkvâ se vidi s Hradčanov! Na Karlovem mostu, kjer je bil z njega vržen sv. Janez Nepomučan v Vltavo, je več svetih kipov kakor v katerikoli cerkvi. Žalibog da danes v Pragi ni več tako, kakor je bilo nekdanj. Le še dobra polovica Prage je po imenu katoliška; koliko pa jih je še duha in življenja katoliškega, to je težko reči. — Ko pa sem se vozil meseca septembra iz Nemčije domov, sem zadel v vlaku na nekega mladega svetnega gospoda, ki se je vozil s svojo ženo in

sinkom na počitnice v Dalmacijo. Bila je češka družina. Da on ni cerkvi nasproten, sem spoznal takoj, ko mi je tako hitel dober sedež pripraviti. Iz pogovora z njim sem pa razvidel, da je vrl katoliški mož. Bil je doktor in sodni uradnik. Ali vas je takih v Pragi in na Češkem več? ga vprašam. O, da, je rekel. Če se ne motim, mi je povedal tudi število organiziranih katoliških akademsko izobraženih mož, pa sem pozabil koliko; več stotin da jih je. Torej je tudi na Češkem nekaj prav dobrih katoličanov! O seveda, hvala Bogu! Saj smo jih videli pred nekaj leti, ko smo bili v imenu Apostolstva sv. Cirila in Metoda na Češkem in v Pragi; na kolodvoru so jokali, ko smo se od njih poslavljal. Povsod ima Bog svoje prijatelje.

Iz Prage smo se odpeljali čez severno Češko v Nemčijo. Železnica vozi ves čas ob reki Labi. Delj časa po ravnini, potem pride med gorovje, ki pa ni posebno visoko. Ustavili smo se za pol dneva še v glavnem mestu Saške dežele, v Draždanih (Dresden), ki je veliko približno kakor Praga; okoli 800.000 prebivalcev ima. Žal je med temi samo 5% katoličanov, drugo je sam protestant. Je pa sredi mesta na najlepšem kraju čedna in velika katoliška cerkev, in to je bila prej kraljeva dvorna cerkev. Čeprav je Saška dežela trdo protestantska, kraljeva družina pred vojno je bila katoliška in še zelo pobožna. Iz te družine sta dva duhovnika, ki še oba živita. Kralj sam je bil tako veren in ponižen, da je v mestu Eichstatt, kjer je njegov brat študiriral, hodil k spovedi kakor vsi drugi: v cerkvi se je pomešal med druge možake in čakal ponižno, kdaj pride na vrsto. Konec vojne pa je, kakor vse druge vladarske družine na Nemškem, tudi to pomedel s prestola.

Janez Kalan.

N A C I L J U

Učiteljica ponižanih

(Iz življenja Marjetke Sinclair. — Priredil L. G.)

Življenje človekovo je vrtnica, kjer se pod bohotno rožo skrivajo žgoči trni. Največkrat se roža osuje in čutimo trnje v telesu. Marjetka pa je z rožami ovila sebe, dom in vse občestvo. Njena mati se je prečestokrat vdajala otožju, ki je ni zapustilo nekaj dni. Večkrat je bilo to umljivo, če pomislimo, da je bil družinski oče delavec, ki ni prinesel zmerom dovolj denarja. Vendar je ta materina žalost zadevala predvsem dobro Marjetko, ki je

tako neskončno ljubila mater, dom in vse, kar jo je vezalo z družino. In tako se je ob takih prilikah to dobro dete mililo okrog matere, jo božalo po raskavih rokah in jo bodrilo:

»Mamica, ali ni lepo pri nas? Zakaj si žalostna? Pojdiva jutri k sveti spovedi, potolažili naju bodo tam, in za tem k svetemu obhajilu. Pozabila boš, da ti je hudo.«

»Dete, ti dobra miška, saj sem že vesela, saj se že smejem...«

Marjetka je prinašala sonce v dom sleherni dan. Čez je oče pretrdo nastopil z Marjetkino sestro Belo, ki je bila tudi nežna kot rosna kaplja, je vselej stopila Marjetka k njemu:

»O ti grdi atek, kako si hud!« In nasmehnil se je.

Sicer pa sta se ponašala oče in mati kot brat in velika sestra med otroki. Tako ni bilo nikoli pregraje med srci družine. Vse bolečine in vse radosti so skupno nosili. Marjetka je zvečer zapela in za njo se je oglasila vsa soba. Celo oče, trudni oče je s sladkostjo v duši spremljal Marjetkino pesem.

Marjetka je bila že v šolskih letih dobra kot kruhek in bogata v duši kot neizpeta pesem.

Kmalu po ljudsko-šolski dobi sta Marjetka in Bela obiskovali večerno šolo in sicer en večer šivalni, drugi večer kuhinjski pouk. To je bilo v šoli sester »Pomočnic ubogih duš«. In tu se je Marjetka z vso dušo zagledala v redovniško življenje.

»Glej,« je svoji sestri rekla, »težke žrtve so sprejele te duše nase, a kljub temu jim ne prestando igrati smehljaj na ustnicah. Lepota njih duš jim odseva v očeh... Umaknile so se svetu, ki ni lep, pa tam kakor nekoč Kristus, sprejemajo vse slabosti človeštva nase. Ljudje pravijo, da žive brez dela; sestre pa vprav za tiste največ molijo. Tega sveda nihče ne vidi. In če morda Bog nekomu tik pred smrtjo omeči srce in ga reši večne pogube, kdo ve, da je to sprosil nepoznana sestra, ki kleči v celici in moli za srečno smrt vseh umirajočih... Prelep poklic!«

Marjetka je bila izredno živahen značaj. Večkrat se je zgodilo, da je na poti v večerno šolo sredi molka zagostolela sestri: »Molčati je — zlato! Toda za božjo voljo, spregovori vsaj eno besedo!«

Njena roka je bila dobra za slehernega siromaka. Kolikrat so prepevali po ulicah slepci, med njimi so bili prečestokrat mladi ljudje; toda Marjetka je ponudila vse, kar je imela: »Morebiti bi še lahko delali, pa ne dobe zaposlitve. Revčki so!«

Večkrat se je zamislila v čudovite misli:

Ali ni družina Sinclair srečna? Saj so mnogi protestantski sosedje bogatejši kot mi, več sreče imajo v življenju, bolj so upoštevani, toda nimajo bogastva vseh bogastev, nimajo te neskončno osrečujoče katoliške vere, ki je močna, da bi mrtve prebujala, ki je silna, da sega skozi vse pragozdove, ki je lepa kot sam božji prestol...

Srečna družina Sinclair! Mamici je lučka katoliške vere zagorela pod to streho, očka je dober katoličan že od mladosti, brat in se-

stra ljubita cerkev. In končno jaz, ki umiram od sladkosti, ko zagledam med povzdigovanjem v beli hostiji pravega Jezusa. Takrat se razleze po cerkvi neskončna tišina. Srca trepečejo. Čudovita je skrivnost božje ljubezni. In vsega tega krivoverci ne poznajo. Vse krive vere so žalostne in brezupne. Nimajo lučke, ki bi veselo plapolala v večnost. Pri njih je tema in brezup. V žaru in ljubezni katoliške vere pa diha tudi družina Sinclair!

Bogu hvala!

Mlada Marjetka se je izredno rada udeležila tudi plesne zabave v poštenu družbi. Bila je pač gibčna in ugajalo ji je sleherni veselo gibanje. Nič ni pri tem pomislila, da se vrti v družbi človeka, ki morda nima lepega otroškega razpoloženja kot ona. Vsaka misel na plesalca ji je bila tuja. Sicer pa je najrajši potegnila v plesni vrvež svojega očeta, ki ni ravno dobro plesal, zato ga je, siromaka, ona zavrtela po veseli sobi. Če ni bilo staršev zraven, je Marjetka plesala le s svojim bratom Andrejem, s katerim se je tudi vrnila domov.

Ko pa je stopila v svojo sobico, je pokleknila pred razpelo in molila rožni venec. Nikoli ni bila tako izmučena, da bi opustila to lepo navado. Rekla je namreč svoji sestri: »Dovolj sem se naveselila, zdaj pa moram dati tudi Jezusu njegov delež. Pomisli: Medtem ko sva midve plesali in se radovali, so tisoči in tisoči redovnikov in redovnic bdeli in molili... In še: Koliko duš je prav ta čas odpotovalo k Bogu...«

Nekoč pa se je zgodilo, da ji je neki mladenič izrekel med plesom nelepe besede. Obrnila se je od njega in zapustila plesišče. Vzel ji je dosedanje sodbo o plesu. Zaprla se je v svojo sobico in bridko pred razpelom zajokala. Človek jo je udaril po čisti duši.

Marjetka je prejela novo spoznanje o ljudeh, njena duša pa je blestela čisto kot prej.

Od takrat pa ni več ljubila plesa.

Marjetka je med svetovno vojno službovala kot vajenka v neki ličarnici. Prav za prav se je Marjetka lotila slehernega dela, samo da bi lajšala trud in skrbij svojim roditeljima. Po nekaj mesecih te nove službe pa je brhka deklica s škotskih planin že zamenjala gospodarja, ki je radi krize zaprl obrat. Stopila je v službo neke mizarske družbe, kjer se je takoj udomačila.

Sleherno jutro je romala mimo cerkve, ki se je vanjo obračala po veselje. Tudi vračala se ni nikoli iz službe, da ne bi stopila k svojemu božjemu Prijatelju. Saj tu se je razgovorila za ves dan.

Njen odnos do tovarišic in tovarišev je bil izredno nežen in dober. Prve dni je bila njena dobrotu tem mrzlim, računajočim ljudem tuja; saj niso pojmovali dela kot neko življenjsko potrebo, kot vršitev dolžnosti, marveč kot nezno breme, katero pa si morajo naložiti na rame le, da si zaslužijo denar, mrzli denar. Marjetka je opravljala svoja dela z otroškim smehljajem. Ob sebi je imela droben križec, ki mu je delila poljube. Začudenje protestantskih tovarišev in tovarišic pa je kopnelo, ko so opazili nekoč podobno Matere božje na Marjetkinem predalu. »Velika mora biti žena, ki tako blagoslavlja delo, da ob njem ne čutiš zle volje, marveč brezskrbno veselje...«

»Povej nam, Marjetka, ali moreš živeti brez ljubezni, ki jo čutimo mi mladi ljudje med seboj? Nikoli te nismo videle s fantom. Ali si se zagrebla že sedaj v grob?«

»Moja največja ljubezen je cerkev in dom. Poleg teh ne pogrešam ničesar.«

»Čudovita deklica, ki je ustvarjena iz zemlje, a ne ljubi zemeljskih radosti. In pri vsem tem je tako srečna...«

*

Prelepo je bilo tisto poletje. Marjetka in Bela sta krenili v Rosewelt na počitnice. Daleč sta bili od ropota tramvajev in avtomobilov. Sami zeleni vrtovi in dehteče loze so se raztezale v daljavo in širjavo. Jutra so dehtela kot sam božji vrt; iz vseh grmičev in vej so se pozibavale pesmi jutranjih ptičev.

»Ali morejo biti božja nebesa lepša kot je ta raj,« je zapela duša Marjetkina. Prvič je

poletela iz prašnega mesta v očiščeno naravo, ki je tako skupna vsem ljudem, kakor grob. Nikoli še ni videla veličastnega prostranstva, ki valovi, kot da je na božjih perotih. Zlata polja zrele rži in pšenice so se gibala kot nemirno morje. Čutila je Marjetka božjo dlan, ki je sejala in zalivala. Te roke pa v mestu ni. V mestu čutimo Boga samo v cerkvah. Ostalo mesto pa je oskrunjeno od nelepих misli in del, od ropov in ubojev, od osebnih in družabnih krivic, ki vpijejo do Boga.

Sleherno jutro sta stopali dve drobni postavi po suhi stezici k župnijski cerkvi.

»Bela, za vse one moliva, ki ne poznajo takega raja, zatorej ne poznajo Boga. Glej, kdor je doživel to neskončno neposrednost božjo v sleherni roži, v sleherni ptičji pesmi, v slehernem veselem oblaku, bo začutil Boga, pa če ni nikoli o njem besedice slišal. Vse te širne planjave kličejo: V Bogu smo si našle svoj obraz. Zatorej oni, ki je te planjave zapustil in zašel v prašno mesto, ne bo nikdar nikjer tako zahrepenel po božji podobi kakor na čudoviti prostranosti svoje selske domačije, kjer čutiš božje lice v slehernem predmetu... Oh, Bela, hitive, da čim prej prejmeve Kralja v srce!«

»Ali smeve, Marjetka, ko pa nisve vredni?«

»Saj ne greve, ker sve popolni, marveč da postaneve.«

Z milostnim očesom je zrlo sonce na dve lepi dušici.

(Dalje prih.)

Tako živi krščanski mož

Na novega leta dan je v Zdenski vasi umrl in bil 3. januarja pokopan v Dobropoljah upokojeni orožnik in posestnik Franc Trpin. Bil je vzor moža, goreč v ljubezni do Boga in poln apostolske in požrtvovalne ljubezni do bližnjega; zato mu naj tudi »Bogoljub«, čigar zvest naročnik in razširjatelj je bil, posveti nekaj vrst.

Rodil se je l. 1864 v župniji Selca nad Škofjo Loko. Nekaj časa se je učil strojarstva, šel služiti k huzarjem, potem je postal orožnik. Ko so delali dolensko železnico, je prišel v dobropoljsko dolino, se poročil, ostal še nekaj let v službi, zaradi oči so ga potem upokojili, nakar se je za stalno naselil v Zdenski vasi na posestvu, katero je bil priženil. Njegov sin je bil svetniški bogoslovec Franc Trpin, ki je l. 1919 umrl: drugi sv. Alojzij, čudovit v svojih čednostih in v izrednih nadnaravnih darovih in milostih.

Kdor je pokojnega očeta Trpina poznal, je vedel, da je zvesto izpolnjeval ono pogla-

vitno zapoved: Ljubi Gospoda, svojega Boga! Boga je potem, ko se je v dobropoljski dolini za stalno naselil, zares vzljubil iz vse svoje močne duše; tudi svojce in druge ljudi je ljubil v Bogu. V zaupnih pogovorih je rad potožil svojo žalost in svoje kesanje, da mu je del življenja potekel v posvetnosti; zato pa je v drugi polovici svojega, poprej tako burnega življenja skušal zamujeno nadomestiti.

Postal je mož molitve. Noben sneg in mraz ga ni zadržal, da bi ne bil vsak dan pri sv. maši in pri sv. obhajilu. Pred mašo je vsako jutro molil sv. križev pot, globoko vtopljen v Jezusovo trpečo ljubezen. Vsako nedeljo je bil pri obeh dopoldanskih službah božjih in pri popoldanski, pa če je bil še tako utrujen in je bilo vreme še tako slabo. V bolezni je molil vsak dan po štirinajst sv. rožnih vencev. V njegovi družini je morala biti molitev najvažnejše opravilo in je tudi vaščane in druge znanca navajal k nji.

Prisrčno je častil Jezusovo Srce.

Kadar je govoril o prvih petkih ali o obljubah, katere je dalo Jezusovo Srce svojim častilcem, mu je zaiskrilo oko in glas postal mehak in navdušen. Bil je goreč apostol te pobožnosti. »Srce Jezusovo, vate zaupam!« je umirajoč ponavljal. Otroško je tudi ljubil Marijo. Bela cerkva v Podgorici, podružnici dobrepoljske župnije, ima lep lesen kip Matere božje, sedeče na prestolu; oblečena je v belo domačo obleko in drži Dete v naročju. Tja je posebno rad hodil, tja so mu tudi misli večkrat pohitele; z berglami je zadnjič poromal k njej. Ljubil je vaško svetišče sv. Antona na Rebri, ki skrbno in ljubko kraljuje nad vso dolino. Romal je v Rim, ljubezen do Marije ga je napotila tudi v daljni Lurd. Pobožno je častil tudi sv. Jožefa in je v letih, ko se je njegovo češčenje pri nas širilo, razdelil nešteto podobnic sv. Jožefa z njegovimi litanijami.

Da bi lahko še več molil in bil še pri več sv. mašah, je šel za nekaj let za vratarja v bolnišnico v Kandijo in potem k novomeškimi frančiškani in je ostal ondi do svoje bolezni.

Ljubezen do Boga ga je pa silila tudi na apostolsko delo. Nešteto znancev je vodil v dušnih zadevah ali jih opominjal k poboljšanju. Prostdušno je govoril z vsakomur, saj mu je bila na mislih le čast božja in blagor duše. Kako je znal izpregovoriti na vlak, če se mu je zdelo potrebno! Kadar je pa od zapisane besede pričakoval še več uspeha, je pisal pismo. Nebroj takih pisem je tiho razposlal. Tudi svojo pokojnino je apostolsko uporabljal in je z denarnimi podporami skušal priti do duš.

V javnosti je vedno neustrašeno zastopal pravice Cerkve. Duhovnike je globoko spoštoval in jim pomagal tudi pri delu za krščansko prosveto. Sploh se je oprijel vsake namere duhovščine in jo je širil pri drugih; saj je iz lastne dolgoletne skušnje vedel, koliki dobrotniki našega naroda so bili in so duhovniki.

Naročen je bil rajni Trpinov oče menda na vse slovenske katoliške časopise. Tako dobro se je zavedal pomena dobrih listov, da je mnogo svojega denarja žrtvoval, da je v družine prišel dober list. »Za to reč je treba vedno imeti denar,« je dejal.

Prigovarjal je fantom in možem v Dom duhovnih vaj in je za ubožne plačal iz svojega. Bil je prijatelj redovnikov in rad zbiral zanje. Več oseb je pridobil za redovniški poklic.

Ker je ljubil Boga, je preziral samega sebe. Pohvale ni mogel slišati. Bil je velik v mrtvičenju samega sebe; čim slabše je imel, tem bolj je bil zadovoljen. Za hrano

mu ni bilo mar, kakšna je bila. Ob petkih je bil do opoldne težč, vsako soboto je bil — od sinove smrti — ob kruhu in vodi, najrajši je izbral za ta dan trde skorje; ko so mu pa frančiškani glede na njegovo šibko zdravje toliko mrtvičenje odsvetovali, je ponižno ubogal. Odrekel se je vsaki opojni pijači in kajenju. Spal je na skrivaj na trdi deski. Po svoji naravi je bil bolj nagel, a se je znal čedalje bolj obvladati in se je tudi v tej kreposti visoko povzpел; kar mu je kakšen človek v prenačljenosti prizadel neprijetnega, je obrnil za pokoro za lastne prenačljenosti iz prejšnjih let.

Rad je sprejemal dušno ali pa telesno trpljenje od Boga. V svojih zdravih letih je večkrat dejal, da ni prav za človeka, če mu gre dobro; želel si je bolezni, da bi se v njej spokoril in si nabral zasluženja. Bog ga je uslišal in mu poslal težko triletno bolezen, ki ga je priklenila na posteljo. Vdano je nosil njene težave in samo na to pazil, da bi drugim ne bil dosti v breme. Premišljal je o besedah in zgledih sv. pisma, katero je vedno rad prebiral. Zadnje čase se je čutil na duši zelo zapučenega, pa je iz spokornosti tudi to voljno nase vzel.

Ker je ljubil Boga, je ljubil tudi bližnjega. Neutrudno je molil za grešnike in jim prigovarjal poboljšanje. Do ubogih in bolnikov ga je bila sama usmiljenost, obiskoval jih je in delil duhovne in telesne dobrrote. Sebi je tudi najnujnejšo hrano in posteljnino vzel, če so jo potrebovali ubožni bolniki. Za denar mu ni bilo nič, pokojnino je že prve dni v mesecu razdal skoraj vso v dobre namene. Ko je prepisal domačim posestvo, jim je ostal bolj v pomoč kot pa v breme. Nekaj časa je imel tudi trafiko in je tudi prodajal kruh, da je imel več za dobre namene; velik del svoje krušne zaloge je pa kar spotoma z voza razdal ubogim.

V času vojske je ljudem napisal mnogo prošenj na vojaške oblasti in jim pomagal z nasveti. Ko je videl, da mnogi niso imeli kaj obuati, je začel s priprostimi sredstvi, sam že ves nadušljiv, zopet strojiti usnje, skoraj brezplačno, samo da je ljudem pomagal. Sosedu, ki je imel velike skrbi za nedorastlo družino, je ponudil svoj gozd, da bi tem laglje dobavljal za vojake drva in bil oproščen službovanja na fronti. Sploh je bilo znano, da stori prav vsakemu dobro, če le more. Tudi dušam v vicah je bil velik prijatelj, daroval jim je velik del svojega zasluženja in se jim je priporočal v varstvo; sam je večkrat izkusil moč njihove priprone, ko so mu hvaležno vračale, kar je storil zanje.

To bi naj bile samo glavne poteze življenja in delovanja pokojnega Franca Trpina. Svetniško spokorjen, izčiščen vsega posvetnega, bogat z ljubeznijo do Boga in z dobrimi

deli, ljubljen in spoštovan od vseh je šel poplačilo k Bogu. Njegov lepi zgled naj tudi v nas obudi ali okrepi kakšen dober sklep!

-c -č.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Slovesnosti za časa svetega leta v Rimu. Ker je leta 1933 jubilejno leto smrti Jezusove, je papež Pij XI. določil, da se bodo izredne cerkvene svečanosti vršile osobito v rimski cerkvi »Santa Croce« (Sveti križ) blizu Laterana. V tem svetišču so že več ko 1500 let shranjene poglavitne svetinje (relikvije) trpljenja Kristusovega, med drugim: en žrebelj, velik del pravega križa Kristusovega, in del napisu Pilatovega. Vse te dragocene spomine je sveta cesarica Helena, mati Konstantina Velikega, dala prenesti iz Jeruzalema v Rim. Svoje veliko spoštovanje do teh svetinj je pokazala tudi s tem, da je dala lastno palačo spremeniti v cerkev, da je naročila pripeljati prsti z gore Kalvarije in potresti po tleh. Ta palača je sedaj gori omenjena cerkev Svetega križa.

Sploh je srčna želja svetega Očeta, naj bi verni katoličani v svetem letu kolikor mogoče pospeševali češčenje svetega križa. Dne 3. maja in 14. septembra t. j. na dan, ko se spominjamo najdenja sv. križa in na sopraznik povijanja sv. križa, bodo vsi križi na rimskih cerkvah razsvetljeni. O veliki noči in o binkošnih bodo oskrbeli sijajno razsvetljava na kupoli bazilike sv. Petra. Na vrhu gore Alverna (med Assisijem in Florencu), kjer je sveti Francišek prejel znamenja ran Jezusovih, bodo postavili mogočen križ, ki bo vsako noč s svojo svetlo lučjo oznanjal prebivalstvu in romarjem pomen svetega leta.

Slavnosti v Lurdu. 75 letni jubilej v spomin na prikazovanje Matere božje pred Bernardko Soubirous se je pričel s slovesno tridnevnicu v dneh 9., 10. in 11. febr. Na praznik Marijinega oznanjenja (25. marca) bodo praznovali dogodek, ko se je Marija Bernardki dala spoznati; 16. julija se ji je pa Brezmadežna zadnjikrat prikazala, kar se bo proslavilo z novo svečanostjo v lurških svetiščih. Sveti oče Pij XI. je poveril kot svojega zastopnika pri cerkvenih slovesnostih v Lurdu — kardinala Binet-a, nadškofa v Besancon-u.

Z najvišjega mesta. Ko je dne 10. decembra 1932 sprejel sveti oče Pij XI. večje število akademikov v avdienci, je med drugim poudaril zlasti sledeče besede: »Za katoliške kroge je zapovedana potreba, da se za katoliške časopi-

se zanimajo, da jih podpirajo in zala-gajo.« Papež je nadaljeval: »Pa se vidijo — žal — celo v rokah dobrih katoličanov vsi mogoči časopisi, samo izrečno katoliški ne...«

Spraševanje vesti za postni čas tudi onim slovenskim vernikom, ki jih zadene papeževa svarilna beseda!

Veliki misijon bodo imeli prihodnje dni v Berlinu in sicer v dveh oddelkih. Ženstvo pride na vrsto v prvi polovici marca, moški pa od 1. do 15. aprila. 20 najodličnejših redovnih družb bo dalo svoje najboljše moči na razpolago; 200 misijonarjev bo delilo ogromno delo. Od zadnjega misijona je sicer še le pet let; a v tem času so bili napeli svobodomiselci vse sile za agitacijo: Proč od Cerkve. Spravili so v milijonskem mestu 80.000 ljudi v nesrečo samo l. 1931. Med temi so pač po večini protestanti (71.000), a tudi katoliška Cerkev je izgubila 7400 vernikov. — Na Dunaju je hujskanje »Proč od Rima« ponehalo. Pod vplivom sedanje priljubljenega, popularnega nadškofa dr. Innitzer-ja se je že več tisoč oseb povrnilo v katoliško Cerkev.

Spoznanje. V Združenih državah Sev. Amerike je prestopilo lani 40.000 oseb v katoliško Cerkev.

Spoznanje druge vrste. Veliki posestnik iz države Peru — Larco Herrera — se je nedavno vrnil s potovanja po Rusiji. Svoje vtise je popisal v listu »La Cronica«, ki izhaja v Limi. Mož, ki je obredel že ves svet, pravi med drugim: »Sistem, ki vlada v sovjetski Rusiji, je neumno brezmiseln. Rusko ljudstvo je sedaj narod sužnjev, ki se vije v stiski. Če potnik pripoveduje, kar je tam videl, se zdi naravnost neverjetno. To ni socializem, marveč grozno tiranstvo (krutovlada)... Kar sem videl, me je naravnost razočaralo. Nikjer nobenega smeha; vse trpi in zdihuje. Povsod mrkla nezadovoljnost, ki jo policija le z največjim naporom tišči. Bombe so nabite in se utegnejo vsak čas sprožiti. Ko bo v Rusiji izbruhnila prekucija, bo svet strmel groze nad zatiranjem, kakršno je trpelo rusko ljudstvo. Tako ne more več dalje!« —

Kaj bi moral ta mož še le zapisati, če bi hotel pojasniti versko pustošenje in uničevanje na Ruskem!?

Naša sveta dolžnost je in ostane, da molimo za Rusijo. Brezbožni boj v sovjetski državi še ni končan, kajti — tako izjavljajo sovjetski tirani — v petih letih bo izginila vsaka sled o veri. Tudi sočutje do ubogih trpinov v prostrani Rusiji nas mora priganjati, da ne opustimo molitve zanje. Naj vzdihljaj po sveti maši »Odrešenik sveta — reši Rusijo!« prihaja res iz sočutnega in iskrenega srca.

Sveti oče Pij XI. nam je tudi v tem najlepši zgled, saj je sam zatrdil: »Prav vsak dan se pri sveti maši spominjamo Rusije; niti enega dne ne izpustimo. Spominjamo se vseh njenih duhovnikov, vseh njenih verskih spričevalcev in vseh vernikov. Z našim Gospodom Jezusom potujemo pri sv. maši v Rusijo; vsak dan prehodi z nami Jezus vse kraje od Minska do Vladivostoka, od Tiflisa do Soloveckih otokov: blagoslovljamo, molimo, ljubimo in upamo obenem, predvsem pa trpimo z njimi, z vsemi...«

Iz Rusije. V Vladivostoku je umrl 6. jan. 1933 prvi vzhodnosibirski škof Karel Sliovovski, ki je bil priljubljen zlasti pri Poljakih, katerih je v tem mestu do 90%. Zdaj so pregnale ruske oblasti še edinega katol. duhovnika Jurkieviča iz vzhodne Sibirije na otok Solovki. Katoliški škof iz Lenigrada, Sloskin, ki mu je bil l. 1926 msgr. Herbigny podelil škofovsko posvečenje, a je bil že naslednje leto ujet in poslan v Sibirijo, je bil (po zamenjavi) rešen ujetništva in je prišel te dni preko Rige v Rim, kjer bo poročal svetemu Očetu o žalostnih razmerah v Rusiji.

O novih ekstazah (zamaknjenjih) pišejo listi. (Poročamo samo nekaj dejstev, ki jih objavljajo vsi katoliški časopisi; Cerkev o njih še ni izrekla nobene besede.)

V belgijski škofiji namurski je kraj Beauraing (izg. Borén), kjer so se ponavljala prikazovanja lepe gospe — po mnenju ljudstva: Matere božje — v času od 29. novembra 1932 do 4. januarja 1933 nič manj ko 30 krat. Tega videnja je bilo deležnih pet otrok iz dveh uglednih, krščanskih družin v starosti od 4 do 15 let. Ogromne množice vernih in nevernih ljudi od vseh krajev so se zgrinjale v tej vasi one dni. Ljudstvo je molilo. Pri 3. odstavku rožnega venca je nastopila prikazen. Zdravniki, ki jih je bilo polno zraven, so zatrjevali, da ni govora o prevari, sugestiji ali histeriji. Ekstaza je trajala vsakikrat 7 minut. V tem času so bili otroci neobčutljivi za ogenj, za svetlobo žarnice ali za ubadanje s šivanko. K zadnji prikazni, ko je Gospa obljubila, da bo nekaj povedala, se je zbralo 20.000 ljudi in do 100 zdravnikov. Prva deklica je povedala, da je Gospa tako napravljena kakor Lurška Mati božja. Druga deklica je izjavila, da je Gospa

rekla: »Hočem grešnike spreobračati.« Tretji pa je povedala: »Jaz sem Mati božja in Kraljica nebes. Molite trajno! Z Bogom!« Cetrto deklico je množica slišala odgovarjati: »da«. Zatrjevala je, da jo je Gospa vprašala: »Ali ljubiš mojega Sina? Ali ljubiš mene?« Ko je pritrjevala, je zahtevala Gospa: »Žrtvuj se zame!« Deček pa ni smel nič povedati; samo pristavil je, »da je nekaj zelo žalostnega«.

Otroci sedaj žive tako kot poprej, so mirni, tihi, lepega obnašanja. Župnik jih hvali. Zdravniki zatrjujejo, da so zdravi in normalni.

Nenavadna selitev. Že l. 1930 se je bilo razglasilo, da se bodo avguštnski redovniki z Velikega sv. Bernarda izselili. Njih človekoljubno delovanje je bilo namenjeno tudi rešitvi nesrečnih potnikov, ki so jih zalotili sneženi zameti na visokih prelazih. V pomoč so jim znani psi — bernardinci. Moderna tehnika je pa premostila nevarne prehode in uredila planinske ceste po Švici, tako da so redovniki sklenili, preseliti se v visoko gorovje obširnega Tibeta v Aziji. 12. januarja t. l. sta se odpeljala iz Marseilla dva redovnika avguštinca: Coquoz in Melly v spremstvu dveh mož. Na prelazu Si-La v Tibetanskem gorovju so se odločili postaviti samostansko poslopje in pripraviti pot za naselitev. — Senator Marconi jim je podaril Radio-aparat posebne vrste, da bodo lahko v zvezi z vsem svetom.

Uboge matere... Ko se je bolgarski kralj Boris leta 1930 poročil s hčerko italijanskega kralja Ivano, je moral s posebnim pismom obljubiti, da bodo vsi njegovi otroci katoliško krščeni in vzgojeni. Le na ta slovesen reverz je dal papež Pij XI. dovoljenje, da se je mogel skleniti mešani zakon. Pobožna princeza bi drugače tudi ne šla v ta zakon. Poroka se je izvršila v cerkvi sv. Frančiška Asiškega na Monte Cassino, kamor je poprej nevesta večkrat prišla molit. Po poroki je doživela prvo bridko presenečenje: Ko je došla v novo domovino, so peljali novoporočenca v razkolno svetišče, kjer je ondotni patriarh ponovil poročne obrede — po razkolnem obredu, češ, da je to samo državni akt. Papež je pozneje izrazil nad tem činom najstrožjo nevoljo. Tudi nevesta je bila razočarana in vznevoljena. — Meseca januarja je dobila mlada kraljeva dvojica potomstvo — hčerko. Kljub kraljevi obveznosti je novorojenko z nepričakovano naglico v navzočnosti dvornih dostojanstvenikov in ministrov krstil patriarh po razkolnem obredu. Nesrečna mati morda o tem ni nič vedela, če pa so ji povedali, je gotovo ugovarjala. Papež je vložil takoj oster protest, ker je kralj dano besedo in obljubo tako na celo prelomil. (Kralj Boris je sin katoliškega kralja Ferdinanda in kraljice Marije Luize, [sestre

cesarice Cite], ki je bil za hrbtnom svoje matere v starosti dveh let »prekrščen« po rusko-razkolnem obredu.)

Vsi dobri katoličani obsojajo nemožatost kralja Borisa, ki je v tako važni zadevi snedel dano obljubo.

★

Novega župnika imajo v katoliški župniji Kristusa Kralja v Beogradu; imenovan je za to mesto dr. Matija Petlič, doslej bogoslovni profesor v Djakovem.

Premembe. (Lavantinska škofija.) Na župnijo Sv. Vid pri Grobelnem je bil umeščen L. Kolenc, župnik v Kapelah; za žup. upr. v Kapele je prišel L. Podržaj, kaplan iz Loč. V pokoj je stopil Fr. Strmšek, kaplan v Dobovi. Prestavljeni so gg. kaplani lavantinske škofije: Leopold Arko iz Braslavč v Solčavo; Jožef Klemenc iz Dravograda na Vransko; Ivan Kodrič z Vranskega v Loče; Vincenc Kolman iz Solčave v Gornjo Radgono; Ivan Mak iz Ormoža v Dravograd; v Ormožu je nastavljen kot kaplan g. Rupert Pušenjak od Sv. Barbare v Halozah; k Sv. Barbari v Halozah je prišel kot župnik g. Fr. Grobler, doslej kaplan v Gor. Radgoni. — Župniji se je odrekel svetnik g. Robert Vaclavik, župnik v Gotovljah.

Med rajnimi. V Mariboru je 26. januarja izdihnil frančiškanski redovnik P. Klarus Rottmann. Užival je splošno spoštovanje zlasti kot goreč spovednik in ljudski pridigar. V redovnem življenju je bil večkrat izvoljen kot gvardijan in kot definitor. Večni mir njegovi duši! — V ormoški bolnišnici je umrl Peter Zadržavec, bivši župnik od Sv. Lenarta pri Veliki nedelji. Pokopan je bil ob veliki udeležbi duhovnikov in faranov na domačem pokopališču, kamor je bil prepeljan. V slovo mu je govoril v ormoški cerkvi konz. svetnik Frid. Horvat, dekan velikonedeljski, pri Sv. Lenartu pa sošolec msgr. Ivan Vreže, prof. iz Maribora. Na pokopališču je bilo še več poslovnih govorov, znamenje, kako priljubljen je bil rajni župnik. — 29. jan. je umrl v Banjaluki pri Kočevju župnik Rudolf Kapš, star 47 let. R. i. p.!

MARIJINIM DRUŽINAM

naročamo, naj podvoje svoje molitve za vrhovnega poglavarja katoliške Cerkve, rimskega papeža in za škofo, ki so nasledniki apostolov in nam kažejo pot k Bogu v zmedbi življenja. Pri vsakem družbenem shodu naj se s kratko molitvijo spomnijo sv. Očeta in svojih škofov. S pogostnim prejemanjem sv. obhajila, z molitvijo in z žrtvami jim pomagajmo nositi veliko odgovornost, naloženo jim od Boga.

Kadar kliče Cerkev, so kongreganisti in kongreganistinje vsekdar pripravljeni, da pomagajo in vsestransko podpirajo delo škofov in dušnih pastirjev.

Škofijsko vodstvo MD.

Sv. Lovrenc v Slov. goricah. Dne 8. decembra 1932, na praznik Brezmadežne, je imela deklinška Marijina družba prvič pod novim vodstvom skupno praznovanje in slovesen sprejem 14 kandidat. Marijinemu vrtcu se je pa pridružilo 30 deklic. Naj bi se vse trajno zavedale te sreče in ostale stanovitne v ljubezni do Marije. Naj bi bile vredne; da bi jih Marijina svetinja krasila do mrtvaškega odra. Marija! Ti čuvaj naš najdražji zaklad, našo mladino!

Vsem tistim, ki še stojijo izven Marijine družbe, pa kličemo: Brez oklevanja k nam! Tu v tem zavetju boste prejemale moč in varstvo pred zapeljivim svetom. V Marijini družbi vas čaka prava sreča.

KATOLIŠKA AKCIJA

Tudi polje za KA! Danes je med nami toliko ljudi, ki so v verskih stvarih preslabi, slaboverni, površni; nekateri morda menijo, da bodo mogli najti srečo v mešanih zakonih, če niso celo pripravljene, da v takih primerih odpadejo od vere... Kaj naj storimo mi zanje?... To vemo, da brez božje milosti luč vere nikomur ne zasveti. Milost je pa treba izprositi z molitvijo. Mislimo na to, kadar v litanijah vseh svetnikov pride na vrsto oni vzklik: »Daj, da se vsi, ki so v zmoti, vrnejo v edinost Cerkve, in privedi vse, ki so v neveri, v svetlobo evangelija — prosimo te, sliši nas!«

Pokažimo pa tudi vsem malovernim in nevednim Gospoda Jezusa! Za roko jih pred tabernakelj peljati ne moremo, da bi jim zaklicali: Tu prebiva On, ki so mu pokorni vetrovi in morje« (Mk 8, 27); pač pa jim pokažimo božjega Zveličarja v sebi, v življenju po veri. Bolj kakor drugod velja tu beseda o dobrem zgledu, ki vleče in potegne druge za seboj. Zgledno življenje ima v sebi apostolsko moč; apostolsko udejstvovanje je pa v načrtu Katoliške akcije.

RAZNO

Prošnja. Bratovščina sv. Rešnjega Telesa v Ljubljani prosi vnete družbenke za brezplačno izdelavo kvačkanih ali izšitih delov cerkvenega perila za naše revne in misijonske cerkve. Navodila, nit, vzorce, sploh ves material doloži bratovščina. Prosi le, da naročila po pošti overovi pristojni župni urad.

Naslov: vodja bratovščine, kanonik Al. Stroj, Pred škofijo ali učiteljica Valerija Jerajeva, Jegličeva cesta 10/III.

Dva mladeniča sta se zadnjega pol leta iz male župnije (2000 duš) sv. Martina pri Šaleku v Šaleški dolini odločila za misijonski poklic. Prvi (abiturijent) se bo posvetil reševanju poganov pod zastavo asiškega ubožca, drugi pa bo kot misijonski brat s sinovi svetega Ignacija Lojolskega deloval za spreobrnjenje Bengalije, naše jugoslovanske misijonske zemlje.

Pisarna Marijinih družb, Ljubljana, Ljudski dom, Streliška ulica, sporoča gg. voditeljem, kongreganistom in kongreganistinjam, da ima vedno v zalogi vse potrebščine, ki se rabijo pri sprejemu v Marijino družbo in Marijin vrtec. Knjiga »Zgodbe malega Gvidona« je posebno primerno darilo pridnim otrokom, ki so že bili pri svetem obhajilu. Pišite ponjo, ker je ni več veliko v zalogi.

DUHOVNE VAJE

Bohinjska Bistrica. V priprostih besedah hočem opisati moč duhovnih vaj edino s tem namenom, da dobite tudi druge poguma in odločne volje, da okusite neprecenljivo dobroto in srečo duhovnih vaj, ki so prepotrebne za poglobitev verskega in Marijanskega življenja.

Prvi večer so bili dovoljeni še medsebojni prosti pogovori. Drugi dan pa je nastopil molk. Pregledale smo dnevni red za vse tri dni. V potek premišljevanj nas je kmalu potegnila milost božja. Topla beseda gosp. voditelja nas je zagrabila. Preko križa in preko groba Jezusovega smo zrle v svojo notranjost in zapazile, da naša duša tudi spi v grobu mlačnosti. Treba jo je dvigniti k vstajenju, k novemu duhovnemu življenju. Da, priznati moram, da se je tudi v naših srcih nekaj preokrenilo. Vsa kapelica se je ogrela, kakor od nekega prečudnega ognja, kateri je začel izžarevati iz naših src, ki so se dvigala v vedno gorečnejši molitvi in zahvali proti tabernaklju. Res, kar čutile smo, kako deluje božja milost v nas, tako da smo z največjo lahkoto v molitvi in v prijateljskem pogovoru z Bogom kar v kapeli počakale drugo točko dnevnega reda. In tako je šlo naprej. Naše sodelovanje je rastlo od ure do ure; spoznavati smo začele resnost človeškega življenja in dobroto božjo, ki nam je naklonila to izredno priliko, da napravimo resne račune o hiševanju svojem. Vse smo končno ob sklepu s solzami in ihtenjem dajale duška neizmerni sreči in notranjemu veselju, ki nas je navdajalo po prejemu ljubega Jezusa t. j. zadnje jutro. Nedopovedljiva je božja moč ljubezni in razsvetljenje Sv. Duha. Kdo bi se ne veselil prav po otroško, saj so bila naša srca otroško vdana v ljubezni božji. Dragi tovarišice! Pri duhovnih vajah se šele spozna,

koliko nam manjka, kako plitvo je naše versko življenje. O tudi med nami, dekleta, je veliko plitvin; en sam val naj pride, pa izpodkoplje tiste koreninice, ki so vsajene v pesek. Zato vam me, ki smo že bile na duhovnih vajah, priporočamo še in še, da se jih čimprej tudi ve udeležite, potem boste šele prav spoznle sebe, svojo dosedanjo notranjo revščino, dosedanjo pomanjkljivost in površnost.

Tukaj dobiš srčni mir, ki ga v svetu zastonj iščeš. Tukaj te sprejme v svoje varstvo in okrilje Marija Brezmadežna, kateri je ta dom duhovnih vaj posvečen. O, kako lahko se moli tam pred njeno lepo podobo! Nadvse težko nam je bilo slovo od kapelice, zlasti ko se je treba zopet vrniti med svet in iti svetnim valovom nasproti.

Udeleženska duhovnih vaj v »Domu Brezmadežne« Mala Loka pri Ihanu.

I. Dom pri sv. Jožefu v Ljubljani, Zrinjskega cesta 9. Za može: 4. do 8. marca. — Drugi dnevi so oddani za tečaje po dogovoru iz posameznih župnij. Vsak dobi svojo lastno sobo, Oskrbnina znaša 120 Din (zaradi dražjih živil v mestu).

II. Dom pri sv. Jožefu na Celjem. Za dekleta: 1. do 5. aprila; 20. do 24. maja; 17. do 21. junija. — Za žene: 22. do 26. aprila; 3. do 7. junija. — Vzdrževalnina znaša 75 Din.

V obeh Domovih se vsak tečaj začne prvi dan ob 6 zvečer, konča pa se zadnji dan zjutraj. Priglasiti se je treba vsaj en teden pred začetkom na zgoraj odgovarajoči naslov.

V »Domu Brezmadežne« bodo pred velikonočnimi prazniki duhovne vaje: za dekleta od 4. do 8. marca in od 8. do 12. aprila. — Za žene od 24. do 28. marca. Oskrbnina za ves čas 100 Din. Za lepe velikonočne praznike se ne morete bolje pripraviti kot z duhovnimi vajami. Pridite, da se okrepite za boje, ki vas čakajo. Vse druge stvari vam bodo sporočile sestre križarke, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale — kamor naslovite pismo glede duhovnih vaj.

DOBRE KNJIGE

Ascetika. Kaj pomeni beseda ascet? Kdo je ascet? V prvi vrsti je ascet človek, ki živi spokorno in strogo po božjih zapovedih. V širšem pomenu besede je pa ascetičen človek vsakdo, ki se trudi za krepostno življenje. To je pa dolžnost vseh, ki hočejo napredovati v dobrem in se bolj gotovo zveličati. Bolj podroben pouk o vsem tem pa najdemo v slovenski ascetiki, ki je v zadnjih treh letih izšla izpod peresa znanega kapucinskega redovnika in voditelja redovnih novincev: P. Mavricija Teraša v založbi prodajalne Ničman v Ljubljani. Celotno delo obsega tri knjige: a) »Za visokim ciljem«, b) Pri studencih zdravja in moči«, c) »Po stezah resnične popolnosti«.

Vsaka knjiga stane 24 Din, vezana pa 34 Din.

Knjižničarji po kongregacijah, izobraževalnih društvih in drugih organizacijah, pregledajte zapisnike zbranih knjig. Če ne najdete tam Teraševe ascetike, takoj jo naročite! Življenje je resnost; potrebujemo tudi resnobnih knjig, ki nas popeljejo do visokega cilja!

Vitez naše ljube Gospe. Misterij v enem dejanju. Zbirka »Naše zvezde«, 1. zvezek. — Pravico za uprizoritev imajo odri, ki naroče pet izvodov. Naroča se pri upravi »Naše zvezde« v Ljubljani, Cena 2 Din.

ODGOVORI

Ali se za to, da postanem deležen velike obljube Srca Jezusovega, zahteva devet prvih petkov sv. spoved in sv. obhajilo, ali samo sv. obhajilo. — T. U.

Samo sv. obhajilo.

M. K. Kakšna je razlika med krstno nedolžnostjo, devištvom in spokorno svetostjo?

Odgovor na to dobite v lanski oktoberski številki »Bogoljuba«, stran 339 in 340. Tam boste mogli razbrati pojasnila za vsa vprašanja, ki ste jih zastavili.

L. N. Kolike vrednosti je, če pri skupni molitvi pred Očenašem pristavim prošnjo ali priporočilo »na čast Materi božji«, »na čast angelom varihom« i dr.?

Najprej tole: To vemo, da angele in svetnike častimo, ker so prijatelji božji, ker nas ljubijo in za nas Boga prosijo. Častimo jih pa tako, da praznujemo njih godove, spominske dneve, da imamo v čisljih njih podobe in svetinje, da nosimo njih imena, zlasti da posnemamo njih zgled in dobra dela, da njim v čast opravljamo cerkvene in druge molitve ter pojemo pesmi. Najpreprostejši način

čiščenja je pa ta, da napravimo pred molitvijo Očenaša namen z besedo »na čast temu in temu svetniku...« Če rečem »na čast sv. Jožefu« in opravim molitev Očenaša, hočem počastiti sv. Jožefa, da bi zame posredoval, molim pa k Bogu. Vse čiščenje svetnikov, Marije in angelov gre pa tudi na čast božjo, ker jih častimo samo zaradi Boga.

Več ko imamo zagovornikov pri Bogu, tem bolje za nas. Vprašate pa, kaj je bolje, če naštejemo več svetih oseb, katerim se želimo priporočiti, preden odmolimo Očenaš, — ali če imenujemo samo enega priprošnjika? Odgovorimo s primero: Kaj je bolj veljavno, če je odlikovana v kakšnem kraju ali v kakšni družbi samo ena oseba, ali če dobi odlikovanje v isti skupini več oseb obenem?...

Kaj sodite gosp. urednik glede starejših letnikov nabožnih listov, ali naj jih ohranimo, ali oddamo drugam?

Gotovo, da so dobri listi zlasti, če so opremljeni s slikami in vezani, velik zaklad v družini, saj imajo trajno verskovzgojno vrednost, saj so neprecenljiv pripomoček pri vzgoji otrok itd. Kolikega pomena je domača, zanesljivo dobra knjižnica, to se pri nas vse premalo uvažuje. Seveda je pa prav tako tudi odlično dobro in karitativno delo, če prečitane krščanske časopise prepustimo družinam, ki jih same ne morejo oskrbeti, ali če jih pošljemo izseljencem in v kraje, kjer dobrega beriva občutno pogršajo. To je apostolsko, misijonsko delo!

DAROVI.

Za misijone: Hudobilnik Fr. (Mekinje) 10 Din. — Za D. sv. detinstva: Katarina Jančič 20 Din.

Odpustki za mesec marec 1955.

1. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

2. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

8. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. presv. R. Tel. kakor včeraj.

4. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu svetega očeta.

5. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Janez Jožef Kriški. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jez.; c) istim kakor 9. dan.

6. Ponedeljek. Sv. Koleta. P. o. istim kakor 9. dan

9. Četrtek. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov d. Franciška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Nedelja. Sv. Gregorij. P. o. udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi.

19. Nedelja. Sv. Jožef P. o.: a) udom br. presv. Reš. Telesa kakor 2. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kakor drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; d) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. svete Družine; i) udom br. za duše v vica; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

22. Sreda. Sv. Benvenut. P. o. istim kakor 9. dan.

25. Sobota. Marijino Oznanjenje. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez. kakor 19. dan; b) udom br. naše Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom Marijine družbe; d) udom škipulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; e) udom br. preč. Srca Mar.; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. za duše v vica; i) udom rožnovenske br.; j) udom br. Sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali župni cerkvi; k) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Torek. Sv. Janez Kapistran. P. o. istim kakor 9. dan.

K dopisu »Tako živi krščanski mož« — glej sliko v 2. šte. str. 38.

v težki zadevi. — Družbenka T. P. iz L. se priporoča sv. Tereziji, presv. Srcu J. in M. za dušni mir, za pomoč v bolezni in vdanost v b. v.

M. A. se zahv. služ. b. škofu Ant. M. Slomšku in škofu Frideriku Baraga za uslišano prošnjo. — I. izreka zahvalo presv. Srcu Jez., Materi božji, sv. Jožefu, škofu Slomšku in škofu Baragi za dobljeno zdravje v hudi bolezni. — Katarina Novak se iskreno zahv. presv. Srcu J., sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu, Materi božji za prejete milosti. — Presrčno se zahvaljujem presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku za uslišano prošnjo. Darujem 30 Din za kruhe sv. Antona. I. I. — M. K. se zahv. Mariji vedne

pomoči in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje roke. — Iskrena zahvala presv. Srcu J., žal. Materi b. in služabniku božjemu Slomšku za pomoč v dolgotrajni, nevarni bolezni! M. Klemantina, uršulinka.

Oskrbnina: I. razr. 100 Din, II. razr. 80 Din
Zdravnik: Dr. Fr. Dergane, šef-primarij v p.

All se hočete temeljito osvoboditi

revmatizma

gihta, išiasa in bolečin v križu?

Rvmatizem je grozovita, zelo razširjena bolezen, ki ne prizanaša ne revnemu ne bogatemu, svoje žrtve išče v borih očeh pa tudi v palačah. Zelo mnogotere so oblike, ki se v njih ponavljajo ta bolezen, in prav pogosto niso boli, ki jim dajemo vsa druga imena, nič drugega kot

revmatizem.

Sedaj so bolečine v udih in sklepih, sedaj zopet otekli udje, sključene roke in noge, trganje, zbadanje po raznih delih telesa, da celo slabe oči so prav pogosto posledica revmatičnih in protinskih boli. Kakor pa je raznolika podoba, ki jo nudi ta bolezen, tako mnogostranska so vsa mogoča in nemogoča sredstva, ki se rabijo proti njim. Največji del med njimi ne more prav nič pomagati, kvečjemu prinese polajšanje za krat o dobo. Kar vam tu priporočamo, je neškodljivo zdravljenje s **pitjem studenčnice**, ki je

pomagalo že mnogim bolnikom.

Naše zdravljenje je izborno in učinkuje naglo tudi v slučajih, ko je **bolezen zastarela in kronična**.

Da si pridobimo prijateljev, smo se odločili, da bomo vsakomur, ki nam piše, poslali

popolnoma zastoj

našo zanimivo, zelo **poučno brošuro** Kogar torej mučijo bolečine, kdor se hoče na nagel način temeljito osvoboditi svojih bolezni brez vsake nevarnosti, naj piše še danes na:

Nabiralnica za pisma: **August Märzke**
Berlin-Wilmersdorf, Bruchsalerstr. 5, št. 305

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

ZAVARUJE: požar, zvonove, steklo, vlom nezgode, jamstvo, avtomobile, življenje v vseh kombinacijah, posmrtninsko zavarovanje
»KARITAS«

Zastopniki so v vseh farah v Sloveniji in v vseh večjih krajih v Jugoslaviji

Zavarujte sebe in svoje imetje edino pri domači slovenski zavarovalnici

**ZDRAV
ČLOVEK-
DELAVEN
ČLOVEK!**

Koliko ste bolj sveži in sposobni za delo, če ste zdravi. A Vaše zdravje si ohranite najbolj s snago. Za vzdrževanje te čistote je potrebno dobro in nežno milo, katero varuje Vašo kožo in pere perilo temeljito in čisto. Uporabljajte že 80 let poznano

SCHICHTOVO MILO

ZNAMKE JELEN